

ČASÁK

anarchistický zpravodaj

3/2024

Československé anarchistické sdružení (ČAS)

dobrovolný příspěvek 10 Kč

ANARCHISTICKÝ PRVNÍ MÁJ

POLITICI, BANKÉŘI A NOVINÁŘI DO ZÁKOPŮ!

Válečné konflikty vyvolané zájmy kapitálu a mocenských elit jsou na denním pořádku od konce šilenství druhé světové války a shození amerických jaderných bomb na bezbranné obyvatelstvo japonských měst. Každý den umírali a dále umírají po celém světě pracující a rolníci navlečení do uniforem pro zájmy někoho jiného. Neválčí už jen vojáci, jak tomu bylo zvykem. Se stále větší intenzitou se oběťmi válek stává bezbranné civilní obyvatelstvo. Od konce druhé světové války proběhlo přes 150 lokálních či nadregionálních válek, které za sebou zanechaly milióny mrtvých, zmrzačených a sirotků.

Všechny tyto války zároveň odhalují velkou míru pokrytectví, protože ukazují, že životy pracujících a rolníků na jihu planety mají

menší cenu a hodnotu než životy těch na severu – v Evropě a Severní Americe. Tuto skutečnost ukázala probíhající válka na Ukrajině. Mnohým válka zatemnila mozek a propadli válečnému šilenství, protože válka je „za humny“, je přeci tak blízko. Co na tom, že se už dávno střelilo a dopadají bomby také nedaleko v Jemenu, Arménii či Sýrii?

Vytvořil se nepřítel v podobě „ruského zla“ a proti němu postavil „boj za demokracii“. Ptáme se: skutečně je tomu tak? Není válka na Ukrajině vyvolaná soupeřením Západu a Východu o vojenskou, politickou a ekonomickou hegemonii nad světem a světovými trhy? Je skutečně viníkem války ten, kdo první vystřelil, zatímco byl obklíčován po zuby ozbrojenými armádami NATO? Pro nás jako anarchisty a anarchistky není důležité, na čí stranu se máme postavit. Protože máme jasno, nestojíme ani na straně Ruska a Číny, ani na straně NATO (EU a USA). Naše místo je pevně po boku pracujících na obou stranách hranice – ruské i ukrajinské.

Oběťmi války vyvolané střetem mezi západním a východním imperialismem se stanou opět jen obyčejní lidé – pracující a rolníci. Jak říká jedno přísloví: „Ve válce se zabíjí lidi, kteří se vůbec neznají, kvůli lidem, kteří se dobře znají.“ (Pokračování na 2. straně)

Také v letošním roce na prvního máje vyjdou do ulic masy pracujících po celém světě, aby demonstrovaly jako třída proti svému útlaku a za lepší pracovní a životní podmínky. Když před 134 lety vyšli dělníci z celého světa poprvé do ulic vyjádřit svůj protest proti kapitalismu, námezdnímu otroctví a bídě, demonstrovali také mezinárodní solidaritu mezi pracujícími. Vzpomínali i na své padlé a zabitě mučedníky z Chicaga z řad anarchistů, kteří byli popraveni vládou USA s cílem zastrašit domácí dělnické (anarchistické) hnutí a udusit hnutí za osmihodinovou pracovní dobu, v jehož čele stálo právě anarchistické hnutí.

Také v Čechách v roce 1890 mohutně demonstrovalo české dělnictvo i přes zastrašování a perzekuce ze strany vlády a kapitalistů. Uběhlo mnoho let, útlak kapitalismu však zůstal, v českých poměrech jsme zažili také útlak státního autoritářského socialismu. Od restaurování kapitalismu již uteklo dlouhých 35 let. Mnozí starší pracující jsou rozčarování a nostalgicky vzpomínají na „socialismus“, jelikož jejich životní úroveň klesá a propadají se stále do větší chudoby. Pracují, ale vydělává jen hrstka bohatých kapitalistů, jak českých, tak i zahraničních. Ulice českých a slovenských měst však už neplní zástupy našťvaných pracujících, ti jsou již desetiletí v defenzivě a nechají se vodit za nos politickými snažilci a populisty, ponižovat šéfy i politiky. Co je dnes, nemusí být zítra. Stačí v nás probouzet pocit důstojnosti a třídního vědomí. A to je úlohou nás všech, kteří se hlásíme k anarchistickému přesvědčení.

Dejme nejen prvnímu máji opět revolučního a bojovného ducha. Vraťme mu jeho původní význam a obsah. Zaplnme naše srdce i srdce našich kolegů a kolegyně nadějí, že lepší sociálně spravedlivý svět je nejen možný, ale že ho můžeme mít na dosah ruky, když si to usmyslíme. Ukažme svoji kolektivní sílu, která může smáznout nejen pracicovou a militaristickou vládu Petra Fialy, ale i všechny následující. Ukažme našim šéfům a všem kapitalistům, že je na čase, aby se začali bát oni nás a nikoliv my jich (ČAS).

POLITICI, BANKÉŘI A NOVINÁŘI DO ZÁKOPŮ!

Jsou jimi bohatí kapitalisté a politici, jako jejich poslušné loutky. V zájmu pracujících v Rusku i na Ukrajině je okamžité zastavení bojů, okamžité donucení politických představitelů zasednout k jednacímu stolu a uzavření míru za jakýchkoli podmínek. Naším vítězstvím je zachránění každého dalšího života a je malicherné, jestli kupříkladu nad troskami města Bachmut bude vlát ruská nebo ukrajinská státní vlajka. Důležité je, a to si dle svědectví západních novinářů myslí i tamní obyvatelé, aby hlavně válka skončila a mohli začít žít v míru - je jim jedno, kdo bude na radnici, jestli dosazený z Kyjeva nebo z Moskvy.

Probíhající válka odhalila smutnou stránku charakteru lidí. Mnozí propadli válečnému šílenství a souhlasí s politikou v posilování militarismu. Není divu - vláda a všichni ti váleční štváči mají velice dobré a silné pomocníky na utváření myšlení lidí - média. Úplatní novináři píší, jak si vládní politici a byznysmeni přejí. Hlavním hitem vlády a novinářů se stalo strašení válkou. Každodenní projevy vlády o tom, že jsme ve válce, ačkoliv jsme nikomu žádnou nevyhlásili a nikdo nás také nenařadil, mají jediný cíl: zastrašit obyvatelstvo!

Proč? Protože, když se lidé bojí, dovolí politikům dělat kroky a reformy, které by jim za normálních okolností neprošly. Však je již historicky osvědčeným receptem z minulosti,

že když přijde krize a ekonomická recese, je nejlepší odpovědí na nespokojenost lidí válka a nebo aspoň strašení možností války. Válka a fašismus je nejlepší způsob, jak pacifikovat pracující a odvést jejich naštvaní a revoltu do bezpečných vod vlastenečství, poslušnosti vládě a ochoty položit život za zemi - „vlast“, ve které nic nevlastní a jsou v ní jen námezdními otroky. A proč mají položit své životy a životy svých synů na oltář „vlasti“, která se k nim chová jako k cizím? Aby se bohatí kapitalisté stali ještě bohatšími! A politici a novináři jim rádi pomohou, však nějakou kost z luxusní hostiny jim páni kapitalisté také hodí!

Jako anarchisté a anarchistky voláme na všechny pracující po celém světě a v ČR i SR: Válka není v našem zájmu! Nejsou to naše války! A proto se na nich nepodílejte a když nás donutí vzít do ruky zbraň, obraťme je společně proti našim trýznitelům: politikům a šéfům! Vyžeňte je od koryt! Skončujeme s jejich nadvládou a nastane nový věk: svět bez války, vykořisťování, bezpráví a chudoby.

Splňme přání všech těch, kteří válčit dnes chtějí (protože jim nehrozí odvelení na frontu), ale nás nutí! Se všemi politiky, boháči a novináři do zákopů! Ať prolévají vlastní krev za své zájmy, a ne cizí!

Ani muže, ani haléře na militarismus! (ČAS)

NEŘEŠIT NAŠE PROBLÉMY VOLBAMI, ALE OKAMŽITĚ VLASTNÍ ČINNOSTÍ

Každé volby jsou pořád to samé divadlo. Pořád dokola je nám různými politiky a politickými stranami všech odstínů a barev slibováno, že když dáme své hlasy ve volební urně jim, stanou se našimi zástupci a budou prosazovat naše potřeby a zájmy. Pravdou však je, že po volbách prosazují především své zájmy, a především zájmy kapitalistů. Mnohdy se neřídí ani svým volebním programem, na základě kterého jsme je volili. Pro ně je to jen „cár papíru pro získání hlasů“, a tak přichází rozčarování a zklamání. Čtyři roky uběhnou a přicházejí nové sliby, staré i nové tváře politických snažilců. Jdeme z bláta do louže už celých 30 let po restauraci parlamentní demokracie.

Ze strany levicových stran slyšíme jako anarchisté a anarchistky protiargument (někdy i prosby), že je lepší zvolit levicové kandidáty, kteří jsou „menším zlem“ oproti pravicovým a liberálním stranám. Slibují zrušení asociálních reforem a zákonů, nápravu pro běžné pracující. Tyto snahy jsou sice upřímnou snahou levicových politiků, avšak jejich realizace po volbách je podmíněna několika faktory - dostatečnou většinou v zastupitelských sborech a dále ochotou domácích a zahraničních kapitalistů, jestli dají politikům možnost tyto změny prosadit. Protože skutečnou politickou moc drží právě tito kapitalisté - bez toho, abychom jejich tváře viděli za poslaneckými lavicemi. Moc rozhodovat má totiž ten, kdo třímá ekonomickou moc ve svých rukou. To jsou také důvody, proč nakonec i levicové subjekty jsou nuceny prosazovat politiku prospěšnou bohatým, jak jsme viděli například u sociálnědemokratických stran nebo jak ukázal známý obrat levicové strany zelených v liberální poskoky pravicové vlády.

Co tedy navrhnou anarchisté a anarchistky? Jak zastavit vládu v zavedení asociálních reforem a zákonů? Jak přinutit vládu jednat ve prospěch pracujících lidí? Anarchistické hnutí vždy odmítalo účast na získání moci ve volbách a křesle ve sněmovně či vládě. Místo parlamentní akce prosazuje přímou akci. Tedy přímé prosazení potřeb a požadavků pracujících jejich aktivitou bez zástupců. Taková přímá akce na sebe bere podobu lidového hnutí zdola, které donutí vládní představitele i kapitalisty ekonomickým bojem - stávkou a zároveň tlakem v ulicích v podobě demonstrací, blokád a obsazování objektů. Taková vzpoura může vést i k přebírání obcí, podniků a revoluci.

Proč je lepší přímá akce? Protože pokud je tlak a odhodlání lidí bojovat za svá práva a potřeby dostatečně silné, mohou si je prosadit okamžitě! Copak si lidé mohou dovolit čekat 4 roky na další volby? To je prostě příliš dlouhá doba! To není praktické! Přináší to samozřejmě další výhody, které pouhé odevzdání lístku do volební urny nemůže přinést. Nabytí vědomí kolektivní síly, vědomí, že lidé přímo mohou měnit věci k lepšímu a získat tolik potřebné sebevědomí a třídní vědomí. To je také nejlepší cesta nejen usilovat o reformy, ale změnit budoucnost, prosadit si nový svět, o který jako anarchisté a anarchistky usilujeme. Změna totiž nepřijde od několika anarchistických revolucionářů nebo levicových kandidátů, ta změna se může prosadit jen kolektivně - masovým hnutím zdola. A naším úkolem je být inspirací, rádcem a aktivními účastníky tohoto procesu (ČAS).

SOCIÁLNÍ SMÍR NENÍ PRO PRACUJÍCÍ: VŠICHNI MILIARDÁŘI UTEČOU, NEŽ ABY SE DĚLILI O ZISKY!

Přestože se nás média a politici snaží dennodenně přesvědčit, že jsme všichni na stejné lodi, není tomu tak! Parlamentní demokracie není pro všechny, a už vůbec ne pro pracující. Slouží pouze k navození iluze, že můžeme o něčem rozhodovat. Avšak skutečnou moc drží pevně ve svých rukou bohatí kapitalisté. Jak často jsme slyšeli, že se jako pracující máme uskromnit, protože se nedaří firmě nebo ekonomice?! My poslušně utahovali opasky, a naši šéfové a akcionáři firem dále vesele hodovali a bohatli krize nekrize. Kapitalismus je totiž naší krizí a vysává nás do morku kosti, na tom je založený – na chudobě většiny a luxusu několika málo jednotlivců.

Když se náhodou vlády rozhodnou sáhnout na zisky bohatých kapitalistů, které si nakradli spekulacemi a utrhováním nám na mzdách, jejich reakce je typická jako v případě energetického oligarchy Křetínského. Křetínský a další kapitalisté nás totiž potřebují pouze ke ždímání peněz. V případě problémů hodí český stát, který mu dělal ochranku před pracujícími, přes palubu a začne parazitovat na jiném. Zatímco se domácnosti utápějí v energetické krizi, Křetínského skupina EPH oslavuje rekordní zisk. Ten vyskočil oproti minulému roku o 60 procent na 41 miliard korun. Ať už probíhá jakákoliv krize, vždy se najdou kapitalisté, kteří na ní dokáží pořádně vydělat na úkor většiny pracujících. Zdanit tyto absurdní příjmy nenasytých kapitalistů je to nejmenší, co mohou vlády v takové situaci dělat.

O skromné majetky v této zemi přicházejí pouze lidé, kteří někdy nezaplatili pokutu dopravnímu podniku, a exekutor jim pak sebral dům. Kapitalisté se bát nemusí, ale když jako chudý člověk ukradnete v supermarketu rohlík, bude vás čekat exemplární trest několikaletého vězení. Krást mohou jen kapitalisté, protože na tom je tento systém postaven!

Po měsících nečinnosti česká vláda nakonec – jako skoro všechny evropské státy – přistoupila k dani z mimořádných zisků. Zavešť ji už za letošní rok odmítla.

Výsledkem je, že Křetínský s penězi utíká a u ostatních se očekávají masivní transfery, investice a optimalizace tak, aby zaplatili co nejméně. Všichni sice těží ze sociálního smíru, ale platit za něj nechtějí. Pohodlné sociální podnebí musí zaplatit zaměstnanci a střední třída. Bohužel celá příprava a realizace mimořádné daně v podání české vlády a především ministra financí Stanjury je ukázkou diletantství. V době, kdy ostatní evropské země připravovaly a pilovaly podobu zdanění, česká vláda tvrdila, že nic takového dělat nebude. Když už se pro zdanění konečně rozhodla, splácala daň narychlo, zákon neprošel normálním připomínkováním ani legislativním procesem a do sněmovny putoval coby poslanecký přílepek k zákonu o DPH, aby se to vůbec nějak stihlo. Ještě ráno před schvalováním se vláda hádala o konkrétních parametrech. Nepřekvapí, že jako obvykle chybí analýza a zdůvodnění. Takový postup u tak důležitého zákona je nehorázný a ministr financí měl už dávno rezignovat.

Křetínský nicméně vzkazoval vládě, co si o jejich plánech myslí, předem a následně se vládě vysmál přes svého mluvčího, protože takový kapitalista nemá potřebu mluvit sám za sebe. Stát je tady pro kapitalisty

a obchodníky, nikoli naopak. To aby každý chápal hierarchii moci. Mluvčí Křetínského nás i vládu informoval, že Křetínského firma EP Commodities v Česku dosud daně ze své vůle platila, ale teď už to dělat nebude. Křetínský vládě sdělil, co se mu nelíbí, nicméně vláda si dovolila jeho doporučení neuposlechnout. A tak přichází zasloužený trest a jeho firma jde jinam. Křetínský také vzkazuje vládě, že jedna věc jsou problémy a zájmy voličů, ale podstatné je, zda s novou legislativou souhlasí domácí kapitalisté. Co opět není překvapivé. Nikdo z těchto kapitalistů se to nesnaží ani skrývat. A není to jen Křetínský.

Křetínský a zástup dalších kapitalistů nám připomínají, do jak neudržitelné podoby zkolabovaly národní státy a jejich parlamentní demokracie, a jasně nám ukazují, kdo dnes má skutečnou moc. Jednotlivé státy jsou možná demokratické a konají se v nich volby, ale peníze a moc jsou dávno někde jinde. Proto jako anarchisté nepřetržitě kritizujeme parlamentarismus a stát, kapitalismus a soukromé vlastnictví a místo toho navrhuje alternativní sociálně spravedlivé uspořádání společnosti pro všechny – lidovou samosprávu – anarchistický komunismus. Blahobyt má patřit všem, nejen Křetínskému a jemu podobným! Můžeme to změnit, avšak nikoliv přes parlament, ale revoluční cestou! Neuzrál už konečně čas, začít se ohlížet po skutečném řešení našich problémů místo kosmetických reforem?(KV)

**PROTEST
PŘED SÍDLEM
SPOLEČNOSTI
STV GROUP,
KTERÁ PODPORUJE
MASAKR (NEJEN)
V GAZE**

**20. května 2024 od 16:30
Hvězdova 1716/2b,
Praha 4, Nusle**

ZATÍMCO MILIONY LIDÍ HLADOVÍ, VLÁDY VYVÍJEJÍ DALŠÍ ÚČINĚJŠÍ ZBRANĚ!

Velká Británie nedávno předvedla novou laserovou zbraň DragonFire. Podle britského ministerstva obrany jde o účinnou a velmi přesnou obranu proti řízeným střelám a letadlům za cenu asi 10 liber (necelých 300 korun) za výstřel. Ministerstvo obrany Velké Británie zveřejnilo video z testu systému DragonFire, laserové zbraně se směřovanou energií (LDEW). Záběry z lednové zkoušky zbraně ve Skotsku ukazují použití laseru proti letícímu cíli. „Je to potenciální převrat v protivzdušné obraně,“ tvrdí se ve videu, když jasný laserový paprsek prorazí noční oblohu nad střelnicí na souostroví Hebridy a při zásahu cíle vytvoří světelnou kouli.

Podle ministerstva dokáže DragonFire na velkou vzdálenost zasáhnout s přesností cíl o velikosti mince. Laserový paprsek dokáže proříznout kov, což způsobí selhání konstrukce daného cíle. Dokáže také likvidovat drony. Konkrétní dosah zbraně ale zůstává tajný, píše server CNN.

Její využití má být extrémně levné. Jeden výstřel laserového výboje podle ministerstva vychází z přepočtu na necelých 300 korun.

Oproti tomu Standard Missile-2, kterou používá námořnictvo Spojených států pro protivzdušnou obranu, stojí více než 2 miliony dolarů (v přepočtu 46 milionů korun) za výstřel. „Má potenciál stát se dlouhodobou levnou alternativou některých řízených střel,“ uvádí v lednovém prohlášení britské ministerstvo obrany.

Vedoucí představitel britského ministerstva obrany tvrdí, že je nutné dostat lasery na moderní bojiště co nejdřív. „Ve světě rozvíjejících se hrozeb víme, že se musíme soustředit na to, aby se technologie dostaly k vojákům. Budeme se to snažit urychlit,“ uvedl v prohlášení ředitel strategických programů britského ministerstva obrany Shimon Fhima. Velký zájem o zkoušku těchto zbraní by měla Ukrajina, která by levný a efektivní způsob likvidace dronů uvítala. „Ukrajina je připravena přijmout a vyzkoušet provoz takového laserového komplexu v bojových podmínkách,“ uvedl bývalý poradce ukrajinského ministra vnitra Anton Geraščenko v příspěvku na sociální síti X. Podle informací týdeníku Newsweek britské ministerstvo obrany uvedlo, že DragonFire ještě není v provozu a zbraňový systém je stále ve fázi výzkumu a vývoje.

V současné době se nasazení systému na Ukrajině neplánuje. Zatímco vlády, stejně jako česká vláda Petra Fialy, osekávají sociální systém a snaží se daněmi ještě více ozebračit pracující a další nízkopříjmové skupiny obyvatelstva, škrtají důchody a finance na zdravotnictví, školství a sociální zabezpečení, mají dostatek peněz na prodlužování války na Ukrajině (místo hledání mírového diplomatického řešení) a jak ukazuje příklad nejen britského ministerstva obrany, tak také na vývoj nových a účinnějších zbraní na vedení dalších válek, do kterých by nás zase rádi zatáhli, abychom my krváceli v zákopech a vybombardovaných městech, zatímco oni a jejich podporovatelé z řad kapitalistů, počítali dobytí nových zisků a trhů. Skoncujeme s tímto kanibalským společenským zřízením a nahradíme ho takovým, kde bude lidská práce a intelekt využíván pro vytváření blahobytu pro všechny a nikoliv na další destrukci, války a smrt milionů z nás?! (MH)

NEDOVOLME HLADOMOR V GAZE

Anarchisté a anarchistky budou vždy stát na straně těch z nás, na kterých se páchá bezpráví ze strany šéfů, stejně tak bude naše srdce a solidarita na straně všech proletářů, kteří trpí válečnými taženými mocných a bohatých tohoto světa, ať už jsou jejich důvody jakékoliv.

Naše zlost se nyní obrací na vládnoucí kruhy izraelského státu, který se pod záminkou boje proti terorismu rozhodl dotáhnout do konce svoji imperialistickou a kolonialistickou politiku. Válka v Gaze doléhá na všechny proletáře, včetně proletářských žen a dětí, kteří zůstali uvězněni v tomto obrovském koncentračním táboře smrti. Následkem bombardování a vojenského obsazování izraelskou armádou zemřelo již nejméně 12.000 dětí! A 30.000 dospělých. Nestačí však, že za tak krátkou dobu zahynul tak obrovský počet z nás! Izraelský stát se rozhodl přežít vyhladit hladem!

Akutní nedostatek jídla v palestinském Pásmu Gazy už je natolik závažný, že tamním civilistům „bezprostředně“ hrozí hladomor. Před „akcelerací úmrtí a podvýživy“ varuje nová zpráva OSN s tím, že na severu území je to otázka dvou měsíců.

Také organizace OSN pro výživu a zemědělství (FAO) v pondělí varovala, že na severu Pásmu Gazy se proto může aktivně zapojit svojí účastí na akcích a demonstracích k zastavení války v Gaze a projevit tak svoji solidaritu s lidmi, které neznáš, avšak jsou na stejné lodi jako ty – jsou součástí dělnické třídy. (ČAS)

Anarchisté a anarchistky, ať už se nacházejí kdekoli na světě, včetně těch z Izraele, se musejí zasadit o prosazení okamžitého zastavení bojů v Gaze. Aktivně se účastnit protestů a nátlaku na domácí vlády a vládu státu Izraele na okamžité zastavení bombardování, ukončení pozemních bojů, ničení nemocnic a blokování humanitární a potravinové pomoci. Přestože jako anarchisté a anarchistky vidíme řešení a budoucnost proletářů v Palestině a Izraeli ve sbratření a volné federaci anarchistických komunit bez existence států, aktuálně je nejdůležitější, aby naši palestínští bratři a sestry přestali umírat pod sutinami bomb, střelbou, nedostatkem lékařské pomoci a jídla. Každý zachráněný život je naším úspěchem směrem k revoluci, ve které nám jde o znovudobytí

lidské důstojnosti a hodnoty lidského života, volné společnosti a světa bez státu, kapitálu a válek. Proto jsme přívrženci anarchie – bezvládní. Také v ČR i na Slovensku se proto může aktivně zapojit svojí účastí na akcích a demonstracích k zastavení války v Gaze a projevit tak svoji solidaritu s lidmi, které neznáš, avšak jsou na stejné lodi jako ty – jsou součástí dělnické třídy. (ČAS)

**PRAHA - PARK PARUKÁŘKA
ČTVRTEK 23. 5. 2024 OD 16:00**

ČEŠI U VZNIKU PRVOMÁJOVÉ TRADICE

Historie Prvního máje je úzce spjata s anarchistickým hnutím a bojem pracujících za lepší svět. Zrod mezinárodního svátku pracujících zapříčinila poprava čtyř anarchistů v Chicagu v roce 1887, kteří organizovali dělníky v boji za osmihodinový pracovní den. První máj je proto ukázkou „anarchie v praxi“, ukázkou boje pracujících, kteří využívají přímou akci v odborech, aby změnili svět.

Vše začalo v osmdesátých letech 19. století ve Spojených státech. V roce 1884 Federace organizovaných odborových svazů Spojených států a Kanady (Federation of Organized Trades and Labor Unions of the United States and Canada), založená v roce 1881 a v roce 1886 přejmenovaná na Americkou federaci práce (American Federation of Labor) schválila usnesení prosazující, že „osm hodin musí představovat zákonný pracovní den počínaje 1. květnem roku 1886. (...) Doporučujeme odborovým organizacím v celé této oblasti, aby působily na platné zákony tak, aby odpovídaly tomuto usnesení.“ Pro naplnění tohoto požadavku vyšla výzva ke stávkám na první květnový den roku 1886.

V Chicagu byli hlavní hybnou silou odborářského hnutí anarchisté, a ti se zasadili o to, že odbory přistoupily k radikálnímu prosazování svých požadavků.

Anarchistická myšlenka tkvěla v tom, že osmihodinový pracovní den může být prosazen jediné skrze přímou akci a solidaritu. Anarchisté si dobře uvědomovali, že boje za reformy, jako je osmihodinový pracovní den, nejsou samy o sobě dostačující. Vykládali je jako pouhé bitvy v pokračujícím třídním boji, který může skončit jediné sociální revolucí a utvořením svobodné společnosti. S těmito ideály se organizovali a bojovali.

Po celých Spojených státech vstoupilo do stávky 1. května 1886 na čtyři sta tisíc dělníků (historik Philip Foner uvádí dokonce půl milionu). V Chicagu, srdci dělnického hnutí, stávkovalo až čtyřicet pět tisíc dělníků (Paul Avrich píše o čtyřiceti tisících stávkujících a až osmdesáti tisících neprivilegovaných v ulicích města).

Třetího května zahájila policie palbu do davu stávkujících v továrně na zemědělské stroje McCormick. Jeden stávkující padl, šest jich bylo smrtelně postřeleno a nespočet dalších zraněno. Anarchisté svolali setkání mas na následující den na náměstí Senný trh (Haymarket), aby protestovali proti policejní brutalitě. Podle tehdejšího prohlášení starosty se „zatím nic nepříhodilo a nic ani nenasvědčuje tomu, že by měl být požadován zásah“. Nicméně když se shromáždění chýlilo ke konci, přijel kordon 180 policistů, jehož velitel Bonfield vydal příkaz, že shromáždění musí být rozpuštěno. V tu chvíli byla do policejních řad hozena bomba, policie odpověděla palbou do davu. Kolik bylo tehdy policií zabito a zraněno civilistů, se nikdy nevyšetřilo.

V Chicagu se rozpoutal doslova teror. V dělnických domech, kancelářích odborových organizací, tiskárnách a bytech probíhaly policejní razie převážně bez soudního povolení. Razie v dělnických čtvrtích pomohly policii nashromáždit informace o anarchitech a socialistech.

Mnoho podezřelých bylo zmláceno. „Nejprve proveďte razie a až potom se zajímejte o zákon,“ veřejně doporučil policejním složkám státní zástupce Julius Grinnel, když se lidé začali dovolávat povolení k razím.

Osm anarchistů bylo obviněno ze spolupachatelství na trestném činu vraždy. Nikdo ani nepředstíral, že by snad kdokoliv z obviněných vhodil onu bombu, nebo dokonce plánoval útok. Místo toho bylo porotě řečeno: „Zákon je před soudem. Anarchie je před soudem. Tito muži byli vybráni, vyselektováni velkou porotou a obviněni, jelikož jsou vůdci. Nejsou více vinni než tisíce, které je následují. Džentlmeni v porotě; uznejte tyto muže vinnými, učiňte z nich příklady, pověste je a zachráníte naše instituce, naši společnost.“ Porota byla ustanovena zvláštním zřízcem navrženým státním zástupcem a skládala se z byznysmenů a příbuzného jednoho zabitého policisty. Obhajobě nebylo vyhověno, aby bylo do zápisu uvedeno veřejné prohlášení zvláštního zřízce: „Já vedu tento případ a já vím, co se stane. Tihle chlápci budou viset, to je jisté jako smrt.“ Není tedy překvapivé, že obvinění byli odsouzeni – sedm k smrti, osm k patnáctiletému trestu odnětí svobody. Díky masivní mezinárodní solidární kampani byly dva tresty smrti zmírněny na doživotí, ale celosvětové protesty stát nezastavily. Jeden ze zbylých pěti, Louis Lingg, ošidil popravičích a spáchal sebevraždu v předvečer popravy. Další čtyři, Albert Parsons, August Spies, George Engel a Adolph Fischer byli 11. listopadu 1887 oběšeni. V dělnické historii jsou známi jako haymarketští mučedníci.

Podle historiků se pohřebního průvodu zúčastnilo od sto padesáti tisíc do půl milionu lidí a samotného pohřbu deset až dvacet pět tisíc. V roce 1889 na Mezinárodní socialistické konferenci v Paříži navrhla americká delegace, aby byl 1. květen vyhlášen svátkem pracujících, dnem volna, připomínkou třídního boje pracujících a mučednictví chicagské osmičky. Od té doby je První máj dnem mezinárodní solidarity. V roce 1893 nový guvernér státu Illinois oficiálně prohlásil to, co bylo dělnické třídě v Chicagu a po celém světě jasné, a omilostnil mučedníky z důvodu jejich zřejmé nevinny a proto, že „soud nebyl spravedlivý“.

V době soudu autority věřily, že perzekuce dělnického hnutí zlomí. Mýlily se. Slovy Augusta Spiese vyřčenými u soudu poté, co byl odsouzen k smrti: „Pokud si myslíte, že tím, že nás pověsíte, můžete zadusit hnutí pracujících (...), hnutí milionů utlačovaných, milionů, které dřou v bídě a chtějí, očekávají, spásu – pokud je toto váš názor, potom nás pověste! Tady zašlápnete jiskru, ale tamhle a tamhle za vámi a před vámi a všude šlehají plameny. Je to podzemní požár. Nemůžete ho uhasit.“

V té době a v letech následujících měla tato krutá reakce státu a kapitalismu za následek ještě větší popularitu anarchistického hnutí, zejména v USA. Od událostí na Haymarketu ctí anarchisté První máj. (Reformistické odbory a socialistické strany pochodovaly ulicemi první květnovou nedělí.) Činíme tak, abychom vyjádřili solidaritu s ostatními pracujícími po celém světě, abychom oslavili boje minulé i současné, abychom ukázali naši sílu a vládnoucí třídě připomněli její zranitelnost. Jak poznamenal Nestor Machno: „V ten den se američtí dělníci pokusili sebeorganizací vyjádřit protest proti zločinnému řádu státu a kapitálu majetných. (...) Dělníci Chicaga (...) se shromáždili, aby vyřešili společné problémy zatěžující jejich životy. (...) Také dnes (...) nádeníci (...) považují První máj za příležitost sjednotit se, rozhodovat o vlastních věcech a zvážit záležitosti své emancipace.“

Anarchisté zůstávají věrni odkazu Prvního máje a oslavují jeho zrod přímou akcí utlačovaných. Útlak a vykořisťování plodí odpor a pro anarchisty je První máj mezinárodním symbolem tohoto odporu a síly – síly vyjádřené v posledních slovech Augusta Spiese vytesaných do kamene na památku haymarketkých mučedníků na waldheimském hřbitově v Chicagu: „Přijde den, kdy bude naše ticho silnější než hlasy, které dnes rdousíte.“

Abychom porozuměli tomu, proč byly stát a třída byznysmenů tolik odhodlané pověsit chicagské anarchisty, je třeba si uvědomit, že byli považováni za „vůdce“ masivního a radikálního odborářského hnutí. V roce 1884 chicagští anarchisté vydávali první anarchistický deník na světě zvaný Chicagoer Arbeiter-Zeitung. Příspěvatelé, vydavatelé i čtenáři byli příslušníky německého a rakouského emigrantského dělnického hnutí. Mezi lety 1880 a 1886 vzrostl náklad tohoto deníku, týdeníku Vorbote a nedělního vydání Fackel více než dvojnásobně z 13.000 na 26.980. Anarchistické týdeníky se vydávaly i pro další etnické skupiny (jeden v angličtině, jeden v češtině - Budoucnost - a jeden pro emigranty ze Skandinávie).

Anarchisté byli velmi aktivní v Ústředním dělnickém svazu (Central Labour Union, který zahrnoval jedenáct největších odborových organizací ve městě) a zamýšleli z něho učinit slovy Alberta Parsona (jednoho z mučedníků) „zárodečnou skupinu budoucí, svobodné společnosti“. Anarchisté byli mj. součástí Mezinárodní dělnické asociace, také známé jako Černá internacionála (International Working People's Association [IWPA]), při jejímž

založení byli přítomni delegáti z 26 měst. Černá internacionála brzy „představovala velký pokrok pro odborové svazy zvláště na středozápadě“ a její ideály „přímé akce řadových odborářů“ a odborových organizací „sloužících jako nástroj dělníků pro úplné zničení kapitalismu a zárodek pro budování nové společnosti“ vešly ve známost jako „chicagská idea“ (idea, která později inspirovala Průmyslové dělníky světa (Industrial Workers of the World [IWW], organizaci založenou v Chicagu roku 1905).

Tato idea byla vyjádřena v manifestu vydaném na kongresu Černé internacionály v roce 1883: „Zaprvé – zničení současné třídní nadvlády všemi prostředky, tzn. ráznou, houževnatou, revoluční a mezinárodní akcí. Zadruhé – vybudování svobodné společnosti založené na družstevní organizaci produkce.

Zatřetí – svobodná výměna ekvivalentních produktů za pomoci produktivních organizací a mezi nimi, bez obchodování a generování zisku. Začtvrté – organizace vzdělávání na sekulárním, vědeckém a rovném základu pro obě pohlaví. Zapáté – rovná práva pro všechny, bez ohledu na pohlaví nebo rasu. Zašesté – správa všech veřejných záležitostí pomocí volné dohody mezi autonomními (nezávislými) komunami a spolky, fungující na federalistickém základě.“

Kromě organizace na pracovištích chicagští anarchisté také pořádali přednášky, pikniky, kulturní akce, zakládali knihovny a vyvíjeli mnoho dalších aktivit. To vše pomohlo vytvořit jasně revoluční kulturu v srdci „amerického snu“. Hrozba pro vládnoucí třídu a její systém byla příliš velká, aby byla ignorována (zvláště když byly vzpomínky na obrovskou vzpouru pracujících z roku 1877, která čelila také násilí ze strany státu, stále čerstvé). Proto taková represe, vykonstruovaný proces a státní vražda těch, kteří byli státem a kapitalistickou třídou považováni za „vůdce“ hnutí.

Početné české anarchistické a dělnické hnutí žijící v té době ve Spojených státech se přirozeně aktivně zapojilo do kampaně vedené anarchisty za prosazení osmihodinové pracovní doby. A tak se i čeští anarchisté žijící a pracující v Americe sdružovali prostřednictvím různých dělnických spolků a odborových organizací, především prostřednictvím

Mezinárodní dělnické jednoty (The International Workers People Association) a Ústřední odborové organizace (The Central Labor Union), což byla federace odborových svazů, jež kombinovala anarchistické myšlenky se syndikalistickou koncepcí na základě tzv. „Chicagské ideje“.

Čeští anarchisté propagovali mezi dělnictvem a svými krajany kampaň za osmihodinový pracovní den. Hlásnou troubou byla česká sekce The International Workers People Association, jež nesla český název Mezinárodní dělnická jednota. Češi však rozšiřovali propagaci nejen slovem od dělníka k dělníku, ale také šířili letáky, vlastní česky psaný list Budoucnost a Lampička v Chicagu a Proletář v New Yorku, ale také německy psaný deník Arbeiter-Zeitung, Vorbote, Fackel či anglojazyčný Alarm. Účastnili se manifestací, prvních stávek a bojů na pracovištích, jež začaly za prosazení požadavku osmihodinové pracovní doby propukat již od roku 1885.

Centrem celoamerického hnutí se stalo Chicago. Nejužší spolupráce je pojila s německy mluvícími kolegy, jelikož si znalost němčiny přivezli ještě z Rakouska-Uherska. Mnozí čeští anarchisté se tak dobře znali i s pozdějšími „haymarket-skými mučedníky“ a německými anarchisty Linggem, Fisherem či Schwabem. Právě německý anarchista Louise Lingg se nechal slyšet, že má velký respekt a sympatie k českým účastníkům hnutí, jelikož tou dobou patřili k nejmilitantnějším a nejbojovnějším částem při stávkách a manifestacích chicagského proletariátu.

Když pak vypukla 1. máje 1886 všeobecná stávka a konaly se masové demonstrace po amerických městech, nechyběli tam ani čeští anarchisté. Protesty a stávky tímto dnem neutichaly. Jak máme doloženo, značná část českého dělnictva se coby stávkující zaměstnanci s řadou dalších na znak solidarity účastnili demonstrace u McCormickovy továrny dne 3. května 1886. Shromáždění dělníci se po skončení směny rozhodli zakročit proti několika desítkám stávkokazů na konci směny. A byli to především horké „české palice“, které se účastnily střetů.

Na pomoc zaměstnavatelům a na ochranu stávkokazů zasáhla policie, načež došlo ke střetům mezi shromážděnými pracujícími a policisty. Nakonec policie začala střílet do demonstrantů.

Nejméně dva dělníci, jejichž identita není známa, zůstali ležet mrtví. To, že se střetů účastnili také čeští dělníci, dokládá případ zatčeného českého anarchisty Hynka Dejma, jemuž při zatýkání aktivně pomáhal dostat se ze spárů policistů další anarchista, již zmiňovaný anarchistický předák Jakub Mikolanda; nebo přímo policejní složka dalšího českého anarchisty Jana Hronka, kde stojí uvedeno, že byl poprvé zatčen na květnových demonstracích roku 1886.

Při květnových událostech roku 1886 v Chicagu byli zatčeni také další čeští anarchisté, v Čechách dosud známý autor „Písně práce“, anarchista Josef Boleslav Pecka, ale i další anarchisté, Václav Dejmek, Jan Hronek, František Čapek, František Chleboun či František Dvořák. Jak na policejní stanici zaznamenáno, byli zatčeni další stávkující: František Knolink, Tomáš Kavský, Václav Suchý a Josef Hess, který učinil útok na strážníka Caseyho.

Český časopis Pokrok přibližoval události u McCormickovy továrny následovně: „Policista tu na stráži stojící byl kamením a klacky shrocen k zemi, krvácející z mnohých ran a kamení lítalo do oken továrny. Dílny byly zástupem oblehnuty. V brzkou však přispěchal policejní vůz s 12 strážníky, kteří vystoupivše, seřadili se, s revolvery v rukou. Dvanáct proti desíti tisícům! Seržant vyzval sročené k rozejití se, však odpovědí bylo několik kamenů do řady policistů vržených. Policisté vystřelili do vzduchu, postupující v řadě proti davu. Tento neměl chuti ustoupiti, naopak z davu i se střeš a oken okolních domů počala palba proti policistům, kteří stejné stejným spláceli. Nepochybně že valná část sročených tu byli Češi, neboť byli 3 Češi raněni a zatčeni byli též většinou Češi...“

A dodávají: „Minulý týden započal v Chicagu krvavě, že tekla krev při nepokojích, jež následkem všeobecného zastavení práce povstalo a to bohužel krev česká.“

A tak i české dělnické hnutí v USA má své chicagské mučedníky, kteří padli rukou kapitalistického zlořádu, bez jakéhokoliv soudu, rukou policistů! Jan Klečka, 21 roků star, bydlící v čísle 300 20. ul. Strělen byl do nohy, kule však odrazila se o nůž v kapse, tak že mu mnoho neublížila. Klečka pochází z Holkovic, okr. Horažďovice.

Josef Vojtík, 23 roky star, pochází z Roupova u Přeštic, kraj Plzeňský. Dříve byl zaměstnán u McCormicka. Bydlí v čísle 422 17. ul. Nejtěžší poranění, jak se zdá, utrpěl český mladík Josef Šrámek, bydlící v čísle 110 18th Place, byv strělen do břicha. Jest zaměstnáním krejčí a pracoval u mladšího Layera. List Amerikán přinesl i zprávu o úmrtí dvou českých mučedníků: „Nešťastný krajan Josef Vojtík, který u dílen McCormickových byl postřelen, zemřel včera 3.května 1886. Dnes 4.května 1886 donesena byla nám zpráva, že mladý Josef Šrámek podlehl poranění, skonav v bytě svých rodičů.“

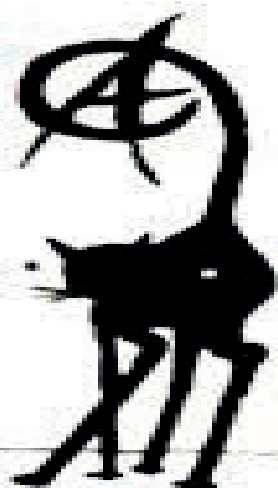
Další z českých časopisů Amerikán přibližuje postřelení Josefa Vojtíka a útok na střelícího policistu: „Mezi poraněnými jest též Josef Vojtík, který bydlí v domě číslo 422 17. ul. Tam přivezen byl ve voze policejní hlídky. Strážník Casey, z pol. stanice ulice 12té, vyšel nahoru k poraněnému a mezi tím se mezi lidem shromážděným rozneslo, že prý Casey Vojtíka střelil. -Pověste ho! -Lynčujte ho! ozvalo se se všech stran a policista stěžil se dostal na vůz. Na cestě utřil několik ran a oděv na něm byl trhán; později zatčen byl jistý Josef Hess, který, jak Casey vypravuje, chtěl mu hodit provaz na krk. Na Centre ave. vypáleno bylo ještě několik ran, načež policisté přes viadukt odjeli k policejní stanici ulice 12té.“

Avšak Chicago nebylo jediné, kde při stávce 1886 tekla česká krev. Další mučedníci, oběti kapitalismu, padli v Milwaukee! Ke střetům s policií došlo v hutích v Bay View, v jižní části města, kde zastavili práci dělníci, většinou Poláci a Češi. Na dlažbě zůstali ležet po policejní střelbě: František Kurkel, dílovedoucí mladý z válcovny, strělen do srdce, mrtev. Michal Ruhalski, dělník 30 roků starý, raněn do prsou, zemřel za 30 minut. Martin Jankovic, raněný v prsou smrtelně. Nováček, 14 let starý, smrtelně raněn v břiše. Kazimír Dudek má 4 kule v sobě; přišel do Milwaukee ze Seymour a přidal se k davu. Zemřel. Albert Urtman, dvě kule, nebezpečně poraněn. Jan Marš, 20 let star, dělník, strělen do břicha. Asi tucet dalších bylo lehčeji raněno, že mohli ještě odejít, nebo byli odvedeni od svých přátel do města.

Po haymarketské tragédii chicagská policie rozpoutala ve městě teror a hon na anarchisty, a to i ty české. V dělnických bytech, kancelářích a tiskárnách probíhaly razie, mnoho lidí bylo zmláceno a zatčeno. Jakub Mikolanda byl například zatčen policisty 8. května 1886 v noci v jednom ze salonů, odkud byl odveden policisty do svého bytu, kde policie přes jeho protesty provedla násilnou a nevybíravou domovní prohlídku, bez ohledu na spící manželku s malými dětmi.

Velké policejní razie probíhaly právě v českých čtvrtích, kde došlo k několika střetům se státní mocí. V noci byla vyrabována lékárna na rohu 18. a Centre avenue, zřejmě bylo potřeba zdravotní materiál pro raněné české účastníky od McCormickovy továrny a z památného Haymarketu. Svědectví o policejních razích v českých čtvrtích proti anarchistům:

**Kdyby volby
mohly něco
změnit, už
dávno by je
zakázali ★**

“Policie vnikla 6. května 1886 též do redakce českého časopisu anarchistů Budoucnosti a Lampičky a co se dalo sebrati, sebrala. Z New Yorku došla žádost, aby zde byli zatčeni čeští anarchisté, a policie prý po nich pátrá. Zdejší policejní šéf Ebersold dostal včera ráno telegram od policejního šéfa z New Yorku, aby nechal co nejpřísněji střežiti jistého Jana Hlávku, který prý bydlí v čísle 21 Zion Place, pak Antonína Pecku, kteří prý mají spojení s časopisy směru revolučního, Budoucnost a Lampička. Telegram onen zní: New York, May 5. — To Frederick Ebersold, Chief of Police: John Hlávka, formerly of No. 21 Zion place, and Anton Pecka are connected with anarchistic Bohemian newspapers, the Budoucnost and Lampička, and are the most dangerous anarchistic leaders among the workers class of Bohemians in Chicago.”

Zde měla zřejmě newyorská policie mylné informace, jistě se jednalo o českého anarchistu a redaktora Budoucnosti Josefa Boleslava Pecku. „Jak mohla se až v New Yorku policie dozvědět i adresu podrobnou jednoho z členů českých revolučních skupin, jest věcí záhadnou. Z toho vysvítá, že všichni, aspoň ti přednější anarchisté všech národností jsou policii velmi dobře známi a tato že jest o všem z jejich středu vždy včas uvědoměna. Zdali včera policie navštívila tiskárnu Budoucnosti následkem telegramu došlého aneb zdali tak učinila jen z těchže příčin, pro které navštívila redakci a tiskárnu německého anarchistického deníku Arbeiter Zeitungu, není známo. Tolik jest jisto, že včera po polednách policie z 12. ulice vedena kap. O'Donnellem a lieut. Barcalem vnikla do tiskárny českého anarchistického listu Budoucnost a vše, co naléztí mohla, zabavila. V tiskárně zatčen byl p. Josef Kerner, který byl propuštěn, když oznámil, že přišel do tiskárny jenom za tím účelem, aby dal do listu oznámku.

Na žádost policejního chéfa pátralo se pak po redaktorech Josefu Boleslavovi Peckovi, Jakubovi Mikulandovi a Hradečném, však později došla zpráva k Ebersoldovi, že žádný z jmenovaných není k nalezení. Na policejní stanici přivezeno bylo několik červených korouhví a velké štíty, na nich byla hesla jako: „Majetek jest krádež!“ — „Pryč se zákony!“ atd. Též jeden černý praporec přivezen byl na stanici a něco plakátků. Na daný rozkaz navštívila policie též místnost na Centre ave., z které až dosud Lampička vysílala světlo po 6. wardě, kde však mimo velkého revolveru nic nalezeno nebylo a po vydavateli nebylo ani památky. Lampička zmizela prý i s redaktorem a vydavatelem a nikdo v okolí nedovedl pověditi, kam se uchýlila.

Po celém městě panoval 7. května 1886 již opět klid. Mnoho dělníků vracelo se ku své práci a policie nebyla volána nikam. Věnovala tedy veškerou svoji pozornost pátrání po podezřelých lidech a rozumí se, že též nezapomněla na českou Plzeň, kde pátrala po přívržencích anarchismu. Též na severozápadní stranu se podívala četa policistů a navštívila dům jakéhosi Krause v č. 8 Augusta ul. Na hlavní stanici totiž došla zpráva, že Kraus jest jeden z nejuživějších anarchistů. V bytě Krausově nalezeny byly dva revolvery velkého kalibru a dvě skřínky zápalek. Odtamtud odebrala se policie do domu jistého Eduarda Bitze, 521 Superior ulice, kde našli pušku a starou šavli. Ve sklepě však nalezeny byly přípravy na lití kulí a asi dvě prázdné bomby. Též policie z východní Chicago ave pátrala na všech stranách, ve všech domech, kde domnívala se, že bydlejí přívrženci podvratných zásad. Mnoho zbraní bylo nalezeno a zabaveno, jakož i něco prázdných bomb a pekelných strojů.

Policie navštívila též příbytek krajana Václava Turka, číslo 741 Loomis ulice. Rodina Turkova bydlí zde v přízemí. Jak policie udává, bylo zde nalezeno asi deset liber prachu, několik revolverů, pušek a něco zápalek. Mnoho spisů anarchistických od Němce Johna Mosta jakož i od Kropotkina zde policie zabavila. Turek jest 35 roků starý, zaměstnaným tesař a jest v Americe asi 18 roků. Turek byl tázán na jména ostatních soudruhů, však on neudal ani jediného. Dnes ráno byl opět p. Turek propuštěn.

Na rohu ulic devatenácté a Throop vnikla policie do domu Františka Maška, který prý též byl v podezření, že jest horlivým přívržencem anarchismu. Byl zdenalezena prý jakási knotna. Mašek doma nebyl.

Mimo těchto domů zde uvedených navštívila policie více příbytků českých i německých; a prohledávala zde vždy veškeré místnosti v naději, že nalezne hlavní skladiště dynamitu nebo již připravených bomb. Až doposud nemohlo býti vypátráno, kolik dělníků bylo poraněno v památné oné šarvátce na ulici Randolph v úterý večer. Aby policie dozvěděla se přibližný počet nešťastných obětí této bitvy, vyslala ke všem lékařům okolním a ti udávají, že v okolních hostincích a lékárnách léčili asi 200 osob více méně poraněných. Někteří poranění byli velmi těžce v těle neb na hlavě, jiní zase jen lehce na nohou neb rukou.

Policie nyní dostala nařízení, aby pátrala po oněch věcech, které v době drancování lékárny na rohu 18. a Centre avenue se ztratily. V lékárně nezůstalo nic, co by jakési ceny mělo, a policie bude muset nyní vše opět naléztí, což bude asi těžká práce.”

Ze svědectví českých anarchistů Jakuba Mikolandy a bratrů Dejmkových víme také o policejních praktikách, kdy se je policie nejdříve po dobrém snažila přesvědčit ke spolupráci, aby svědčeli proti svým anarchistickým kolegům a tzv. „haymarketským mučedníkům: August Spies, Michael Schwab, Albert Parsons, Adolph Fisher, George Engel, Samuel Fielden, Louis Lingg a Oscar Neebe. Policie jim slibovala dobrou práci a peníze, pokud budou proti nim krivě svědčit, jak se hodí policii. Zde však čeští anarchisté ukázali svůj čistý charakter, odmítli a neznadili ani své ideály, ani své přátele. Poté si čeští anarchisté zažili na policejní stanici peklo. Mučení a bití bylo po několik dnů na denním pořádku, dokonce jim bylo vyhrožováno policistům, že je zastřelí bez soudu a jejich těla se ztratí. Policie je však nezlomila. Protože byli nezákonně vězněni, musela je policie nakonec propustit, i když třeba Jakub Mikolanda byl deportován a držen v pracovním táboře skoro půl roku.

Po popravě „haymarketských mučedníků“ se čeští anarchisté a dělníci účastnili pohřebního průvodu, jenž čítal skoro půl milionu lidí, a někteří jako Jan Hronek či František Čapek se společně s dalšími 25 tisíci lidmi účastnili přímo jeho pohřbu, kde si nad hroby svých anarchistických přátel slíbili, že jejich justiční vraždu pomstí.

Čeští pracující a anarchisté žijící v emigraci v USA v 80. letech 19. století také stáli při vzniku prvomájové tradice a přestože utekli z Čech před bídou a neuctivým politickým pronásledováním, neopustili své přesvědčení a zůstali věrní při prosazování svých práv a touze po spravedlivějším uspořádání světa. I když tyto události od současnosti dělí více než 130 let, je jejich příklad a životní osudy inspirací pro dnešní generace. (Záduha)

**PŘEDPLAŤ SI
DALŠÍ ČÍSLA**

1. MÁJ 1890 V ČECHÁCH

V Čechách se konají prvomájové manifestace již od prvního roku mezinárodního vyhlášení tohoto svátku, tedy roku 1890. Ta nejvýznamnější proběhla onoho roku v Praze na Střeleckém ostrově. U nás, stejně jako jinde ve světě, museli pořadatelé, mezi nimiž bylo silné křídlo tzv. neodvislých socialistů, kteří se později prohlásili za anarchisty, čelit výpadům měšťáckých listů, českých i německých.

Například Národní politika psala: „Je povinností úřadů, aby v této vážné době byla rázným způsobem hned v zárodku uhašena malá jiskřerka, než z ní povstane nebezpečný požár, ohrožující majetek a lidskou společnost (...) od lidí bez Boha a vlasti!“, katolický Čech se zas vyjádřil takto: „Lůza, koupená židy, (...) chce loupit a krást na 1. máje. Úřady ať hned pozavírají šilence, kteří jsou nebezpeční pořádku, který je Bohem posvěcen. Do kriminálu se socialisty!“

Prvomájový tábor se i přes podobné výzvy úřadům přesto konal, i když policie, četnictvo a vojsko měly pohotovost a den před akcí provedla policie razii, při které bylo zatčeno přes 200 osob.

1. máje 1890 byla v Praze všeobecná stávka. Podle vzpomínek anarchisty Antonína Boučka: stály továrny, stavby a nepracovalo se ve většině malých dílen. Prázdnotou rovněž zely i pražské trhy. Obchodníci, pokud neměli zavřeno, zejména klenotníci, kupovali revoly a žádali policii o ochranu. Peněžní ústavy a kasárny byly neustále ve spojení s policejním ředitelstvím.

Na dělnických předměstích začaly brzy dopoledne schůze dělnických skupin. Okolo deváté hodiny ranní se začali pražští dělníci scházet nejen v jednotlivých provozovnách, ale také v hostincích a spolkových místnostech. Na těchto schůzích zhruba hodinu debatovali o osmihodinové pracovní době a o zlepšení svých pracovních podmínek. Slavnostní schůze dělnictva, které se manifestačně vyslovovalo pro osmihodinovou dobu pracovní a usnášelo se na rezolucích směřujících ke zlepšení jejich pracovních podmínek. Okolo desáté hodiny se v průvodech vydali na Střelecký ostrov, kde se konalo ústřední shromáždění. „Takže ze Smíchova a Libně kráčelo v průvodech na Střelecký ostrov přes dvacet tisíc účastníků. Další deset až patnáct tisíc dělníků přišlo na místo slavnosti jednotlivě.“

V 11 hodin zahájil manifestaci pražského dělnictva Dědic. Hlavním bodem byla přirozeně osmihodinová pracovní doba, její nezbytnost pro dělnictvo a celou společnost. Steiner připomínal opět motiv politických práv. Na táboru lidu vystoupila i jedna z prvních představitelk ženského dělnického hnutí Skaloudová. Vystřídalo se několik dalších řečníků. Střelecký ostrov byl naplněn do posledního místečka. Mimo to tisíce lidí, které se už na ostrov nevešly, byly shromážděny na obou nábřežích. Na shromáždění se hovořilo nejen o osmihodinové pracovní době, ale také o všeobecném hlasovacím právu či o svobodě tisku. Kromě těchto požadavků se v rezoluci, která byla na Střeleckém ostrově přijata, objevilo volání po svobodě shromažďování.

Na závěr slavnostního shromáždění tak byla přijata rezoluce: „My, shromáždění dělníci na táboře dělnickém, konaném 1. května na ostrově Střeleckém, po zralém uvážení, že dnešní doba pracovní více než třetinu dělnictva odsuzuje k nucené zahálce; dále, že dnešní doba pracovní dělnictvu na zdraví velmi škodí; dále, že při dnešní době pracovní není možno dělníku sebe vzdělávat a vychování dítek se věnovati; dále, že dnešní technické výzkumy tři čtvrtiny i více pracovních sil nahrazují a tím i hodnota práce klesá, usnášíme se žádati: by uzákoněna byla osmihodinová doba pracovní. V uvážení, že dosud není možno tiskopisy rozšiřovati, dále v uvážení, že časopisy lid se vzdělává a zároveň nabývá jasněho rozhledu ve věcech mu prospěšných, a v uvážení, že dnešní opatření tisková obmezují dělnictvu vydávání potřebných časopisů, usnášíme se žádati, by uzákoněna byla svoboda tisku, by zrušen byl novinářský kolek a kauce, a aby byla dovolena veřejná kolportáž. V uvážení, že dělník, jako zákonem uznaný státní občan, postrádá dosud zastoupení v zákonodárných sborech, dále, že tím pozbývá též možnost, by křivdy na něm spáchané byly odstraněny, dále, že co státní občan, který své povinnosti plnit musí, má zajisté nepopíratelné nároky, by o osudu a povinnostech jeho nebylo bez něho rozhodováno, usnášíme se žádati: za všeobecné právo hlasovací, za právo koaliční a svobodu shromažďovací.“

Potom už následovala volná zábava, k níž vyhrávaly čtyři kapely. Účastníci manifestace zpívali a tancovali, nevadilo jim ani, že kolem čtvrté hodiny došlo pivo.

Přinášeli ho ve sklenicích z malostranských hospod a majitel hostince na Žofíně jim přivezl několik sudů na loďce. Přes veškerou nenucenost nebyl pořádek ani v nejmenším narušen.

K dalším místům, kde se uskutečnily rozsáhlé oslavy, patřilo Brno, Kladensko či oblast severních Čech. 1. máj oslavila i osazenstva dolů na severu, především na Teplicku, Mostecku a Duchcovsku. Obdobná velkolepá slavnost byla uspořádána v Brně, kde se jí zúčastnilo odhadem 40 tisíc osob. Tradice 1. májů se osvědčila a v tento den vždy vyrazili dělníci ve všech možných koutech světa do ulic. Dělnictvo ale nebylo již od počátku oslav prvních májů jednotné. Například i u nás, v následujícím roce 1891, slavili Národní sociální demokrati 1. máj až během první květnové neděle, aby nemuseli stávkovat. Roku 1891 vydal k 1. máji anarchista Vilém Körber nový list českých dělníků První máj, i když nakvap, přesto šlo o kvalitní počín. Především na severu a severovýchodě bývala všeobecná stávka.

1. máj pomalu začaly zneužívat všemožné politické strany. Skutečný odkaz 1. máje a památku nespravedlivě popravených chicagských mučedníků si však připomínali už jen anarchisté. Na konci 19. a začátku 20. století, kdy bylo anarchistické hnutí v Čechách na svém vrcholu, vedle pořádání manifestací, vydávali anarchisté i velmi kvalitní speciální prvomájové publikace, které však často musely čelit státní cenzuře. S faktickým zánikem anarchistického hnutí v polovině 20. let 20. století se u nás vytratil i náboj 1. májů, který by připomínal kořeny svátku a (místo manifestací zaměřených na získávání volebních bodů a později vynuceného souhlasu s režimem) hlásal myšlenky svobodné společnosti bez vykořisťování. (Záduha)

PROČ NECHODÍME K VOLBÁM?

Jako anarchisté a anarchistky na rozdíl od ostatních hnutí neusilujeme o dobytí politické moci, netoužíme po poslaneckých křeslech a vládních postech. Nechceme být vládcí, ale ani být ovládní! Nevidíme řešení ve výměně jedněch vládců za druhé, je nám cizí vláda člověka nad člověkem.

Máme jinou představu o fungování harmonické lidské společnosti. Naše představa tkví v myšlence, že jediné lidé samotní jsou nejpopulárnější rozhodovat o svých životech a chodu společnosti. Nepotřebujeme k tomu žádné vůdce, prostředníky ani politiky!

Řídíme se heslem „naše životy do našich rukou“, čehož chceme docílit společenskou samosprávou, prostřednictvím samospráv v obcích, ale také samospráv na pracovištích, kde budou lidé rozhodovat přímo na shromážděních, místo toho, aby si vybírali nebo jim byli vnuceni vládcí nad jejich životy! Centrální vládu a státní instituce nahradí federace těchto samospráv. Nepotřebujeme politiky ani šéfy, to oni potřebují nás, aby mohli luxusně žít na úkor nás a z naší práce!

Přestože se neustále omílá mantra o demokracii a svobodě, realita našich každodenních životů je jinde. Zkuste si onu demokracii na pracovišti, ve kterém jsme jako prostí lidé jen pouhými čísly, lidskými zdroji, námezdními otroky! Bublina demokracie rychle splaskne a zjistíte, že žijete v kapitalistickém světě, který ovládají šéfové a manažeři, a my coby pracující lidé do něj nemáme co mluvit, jen držet pusu a krok! Co je to pak za pochybnou výsadu zvolit si jednou za čtyři roky nové vládcy, kteří se řídí svým osobním prospěchem a zájmy šéfů a nejbohatších? Tento svět je řízen penězi a těmi, co jich mají nadbytek, zbylých 99 % společnosti nemá reálnou šanci o ničem rozhodnout!

Právě proto se nehodláme podílet na volbách, věřit v iluzi, že můžeme o něčem rozhodnout. Proto volíme aktivní bojkot voleb. Nečiníme tak proto, že bychom rezignovali, naopak chceme se rvát o lepší budoucnost, ale došli jsme k poznání, že reálnou změnu hlasování u voleb nikdy nepřinese! Neúčast u voleb je projevem zodpovědného jednání, protože jen nezodpovědní přenechávají svou budoucnost druhým. Nejsme malé děti, aby za nás rozhodoval někdo jiný!

Místo volby mezi větším a menším zlem zosobněných v některé z politických stran, které se nám před volbami podbízejí slibováním, že budou stejné jako ty předchozí politické strany, které vás v minulých volbách podvedly. Volíme raději cestu vlastní aktivity a přímé akce bez prostředníků. Cestu vlastní sebeorganizace a spoléhání se sama na sebe, na sílu sdružování se, kdy společně můžeme snadněji prosadit své požadavky a práva než jako jednotlivci. Místo prostředníků volíme cestu přímé akce!

Nevěříme žádným politickým stranám, moc dobře víme, že moc korrumpuje a časem semele každého, i kdyby byly jeho původní záměry pozitivní. Navíc každý politik se musí řídit tím, co mu diktují ti nejbohatší a šéfové, kteří třímají skutečnou moc, politici jsou jen jejich loutky! Stejně jako státní socialismus, tak ani soukromý kapitalismus nelze reformovat! Potřebujeme hlubokou společenskou změnu, sociální revoluci! Proto změnu nemohou žádné volby nikdy přinést, o kosmetické úpravy nestojíme!

Proč nevěříme žádnému politikovi a politické straně, ani těm, které se tváří jako alternativa, mají v programu líbivá slova o ekologii či antikapitalismu? Podívejme se na příklad posledních let -

v Řecku zmítaném stávkami a masovými demonstracemi proti neoliberálním reformám. Prostí a naštvaní lidé uvěřili radikální levicové straně Syriza, která slibovala hory doly, jak se postaví za prosté lidi. Jen co zasedla za vládní křesla, obrátila o 180 stupňů! Dnes prosazuje reformy na úkor lidí a potlačuje stávky a demonstrace!

Podobný příklad u nás můžeme najít u Strany zelených, která přestože se před volbami tvářila levicově, nakonec zasedla v pravicové vládě a prosazovala antisociální reformy, které negativně postihly pracující lidi a další neprivilegované. Stalo se tak po „pravicovém“ puči uvnitř strany. Přestože se dnes Strana zelených ohání levicovým programem a část členů dokonce antikapitalistickými proklamacemi, kdo nám zaručí, že to s nimi nedopadne podobně jako s jejich předchůdci, když okusí kouzlo moci a výhod z toho plynoucích? Proto si neděláme žádné iluze o jakékoli staré či nové politické straně ani žádném politikovi!

Bojkotuj každé volby! Nevěř žádnému politikovi! Buď aktivní 365 dní v roce, ne jednou za 4 roky! Organizuj se proti politikům a šéfům! Náš boj dnes nekončí, ale začíná! (ČAS)

PROČ NEHLASUJEME?

Volební právo je považováno za nezbytný předpoklad svobody na celém světě. Lidé bojovali a umírali za právo volit ve volbách. Ženy po celém světě sváděly lité bitvy o volební právo. Proč to tedy zpochybňujeme jako právo, které stojí za to mít?

Celá volební show je navržena tak, aby nás povzbudila k tomu, abychom věřili, že nejen na našem hlasování záleží, ale že je to nejdůležitější rozhodnutí, jaké můžeme udělat. Ve skutečnosti je hlasování mnohými považováno za tak posvátné, že pouhá zmínka o nevolení stačí k pobouření. Když jsme poukázali na to, že náš hlas stejně nic nemění, byli jsme obviněni z toho, že jsme apatičtí, privilegovaní, nezralí a dokonce jsme součástí alt-right!

Ale jak napsal známý anarchista Vernon Richards, „dokud máme kapitalismus a vládu, úkolem anarchistů je bojovat s oběma a zároveň povzbuzovat lidi, aby podnikli kroky, které mohou vést k vlastnímu životu“. [„Anarchisté a hlasování“, s.176-87, The Raven, č. 14, s. 179]

Tvrdíme, že elektoralismus zajišťuje, že etatistická perspektiva se stane dominantní. Vše je viděno z hlediska státních zásahů a následování rozhodnutí vůdců, což se vždy ukázalo jako smrtící pro povzbuzování ducha revolty, samosprávy a svépomoci – samotných klíčů k vytvoření změny ve společnosti. Spíše než o něčem, o čem ostatní lidé diskutují jménem lidí z dělnické třídy, anarchisté tvrdí, že politika by neměla být specializovanou činností v rukou takzvaných odborníků (tj. politiků), ale místo toho by měla ležet v rukou těch, kterých se to přímo týká. V procesu participace, přímé akce a samosprávy. Ti, kteří do volební politiky směřují jakékoli „politické“ závěry, překrucují diskuse pouze na to, co je možné v rámci současného systému. Vzhledem k tomu nepřekvapí, že anarchisté tvrdí, že lidé „musí organizovat své síly odděleně od státu a proti němu!“ [Bakunin, The Political Philosophy of Bakunin, s. 376] Už jsme vedli několik poměrně bouřlivých debat s těmi, kteří říkají, že se mýlíme, když říkáme, že bychom měli ignorovat volební cirkus, a jak se blíží den voleb, jsme si jisti, že budeme mít další. Bylo nám řečeno, že „Pokud nebudete volit, nemáte právo si stěžovat na výsledek“, ale my považujeme opak za pravdu. Právě ti, kteří hlasovali, souhlasili s pravidly a souhlasili s tím, že budou řízení vítězi, si nemohou stěžovat.

Právě ti, jako jsme my, kteří se neúčastní, mají právo stěžovat si na výsledek více než kdokoli jiný. Říká se nám, že realita je taková, že hlasování věci mění, ale můžeme to popřít a také to děláme. Hlasování se pokouší poskytnout obyvatelstvu iluzi změny, zatímco ve skutečnosti posiluje současný systém. Politika tu a tam se může změnit, tváře se mohou změnit, ale systém bohaté menšiny vládnoucí chudší většině zůstává.

Lidé nám neustále říkají, že zdržení se hlasování pomůže pravici vyhrát volby, že je lepší, když vyhraje menší zlo. Možná tomu tak je (ačkoli o tom musíme být přesvědčeni), ale proč bychom měli naši společnost zakládat na kompromisu se zlem? Ve skutečnosti progresivní levicová strana, kterou volíte, bude často připravena podniknout stejné kroky jako pravicová vláda, pokud jde o uvalení protidělnické skupinové akce na nás (jak ukážeme v této esejí, stát má korupční účinek na ty, kteří vstupují do politiky s vysokými zásadami).

Měl by existovat lepší způsob, a my říkáme, že demontáž vlády ve všech jejích stávajících a potenciálních formách je taková. Většina levicového křídla a nemálo lidí, kteří tvrdí, že se identifikují jako anarchisté, podpoří v nadcházejících volbách reformistické strany. Uslyšíte je říkat věci jako „volte socialisty (nebo zelené) bez iluzí“ nebo „volte socialisty/zelené, a budujte „socialistickou alternativu“.

Hesla, která možná tito ostatní vykřikují, pouze odrážejí myšlenku, že změnu může a má přinést malý počet elitních politiků. Tady takové věci neříkáme. S naším volebním systémem demokracie je mnoho problémů, kterými projdeme, ale musíme konstatovat, že především jako anarchisté vnímáme hlasování jako proti kandidatuře v rozporu s našimi antietatistickými a antihierarchickými principy a vidíme voličství jako v rozporu s našimi cíli a praxí. Posiluje myšlenku, že společnost je rozdělena na příkazce a ty, kdo příkazy přijímají.

Slavný francouzský anarchista Elisee Reclus to dobře vyjádřil, když řekl: „Vše, co lze říci o volebním právu, lze shrnout do věty. Volit znamená vzdát se vlastní moci.

Volit pána nebo mnohé, na dlouhou nebo krátkou dobu, znamená rezignovat na svou svobodu... Místo toho, abyste svěřovali obranu svých zájmů jiným, starejte se o věc sami. Místo toho, abyste si vybrali poradce, kteří vás provedou v budoucích akcích, udělejte to sami a udělejte to hned!... Nehlasujte!“

Než půjdeme dále, je důležité objasnit, že my jako anarchisté nejsme pouze proti hlasování, ve skutečnosti jsme pro demokracii. Jsme proti systému, který nám umožňuje každých pár let zaškrtnout políčko u kandidátů, kteří jsou vybráni za nás, a politik, které jsou vybírány za nás, což dává tomu, kdo získal nejvíce X, aby činil rozhodnutí, která ovlivní naše životy. způsoby. Velká část naší takzvané „demokracie“ je falešná a nedemokratická, jak chápe mnoho ze stovek tisíc kiwi, kteří nevolí. Politici, jakmile jsou zvoleni, nemají žádné výčitky svědomí, aby dodrželi své sliby, které dali během kampaně, mohou a dělají si v podstatě, co chtějí, protože nemáme pravomoc je odvolat do příštích voleb, kdy opět dostaneme souhlas. Příval slibů, které se nemusí plnit a většinou ani nedodrží. Nazývat to demokracií a reprezentantem našich požadavků je nehorázná lež.

Abychom pokračovali, hlasování ve vládních volbách považujeme za neodmyslitelně autoritářskou činnost a autoritářské prostředky nikdy nemohou přinést libertariánské výsledky. Slovy Emmy Goldmanové „účast ve volbách znamená přenos vůle a rozhodnutí jednoho na druhého, což je v rozporu se základními principy anarchismu“. [Emma Goldman, Vision on Fire, str. 89]. Samotný akt hlasování je pokusem voličů delegovat moc na jinou osobu. Zatímco státy různého druhu poskytují svým občanům určité služby a výhody, vládní instituce také udržuje a využívá policii, soudy, věznice, armádu atd., aby nátlakově zasahovala do životů svých poddaných. Pro anarchisty je základním přesvědčením, že jednotlivci by neměli mít pravomoc nutit ostatní, a proto by se neměli stavět do pozice, kdy by takovou pravomoc delegovali na někoho jiného, což je koneckonců podstata hlasování.

Jako anarchisté tvrdíme, že nikdo, ať už ve vládě nebo mimo ni, by neměl mít takovou moc. Tvrdíme, že anarchisté, kteří se staví proti politické moci a nátlaku jakéhokoli druhu, nemohou obhajovat hlasování v národních volbách a zůstat věrni zásadám anarchismu.

Toto je systém, který nás rozděluje na masivní většinu ovládanou nepatrnou menšinou a který umožňuje, aby se moc, bohatství a privilegia stále více koncentrovaly do rukou této menšiny. Stát není neutrálním orgánem, který mohou využívat všechny třídy ve společnosti k ochraně svých zájmů, spíše je to nástroj třídního vládnutí, který existuje k ochraně bohatství a moci vládnoucí třídy a prosazování jejich vlastnických práv a autority.

Věříme, že to, co se nám nabízí jako demokracie, je fraška, diktatura kapitálu postrádající jakoukoli skutečnou volbu. Ještě horší je, že tato forma demokracie dává iluzi, že my, lidé, máme moc ji změnit a zároveň ji posilovat. Není divu, že se všichni politici shodují v jednom bodě – že bychom měli volit. Chtějí, abyste schválili proces, kterým získají svou pozici, protože bez této sankce nemají žádnou legitimitu, a právě tento nárok na legitimitu používají k tomu, aby odmítli jakékoli akce utlačovaných nebo marginalizovaných skupin mimo parlament jako nelegitimní.

Než odešlete svůj hlas, nezapomeňte, že existuje skutečný limit toho, co mohou vlády stejně udělat – vítězství ve volbách neznamena převzetí moci. Skutečné rozhodování se odehrává v představenstvech korporací, nikoli v parlamentu. Politické strany i ve většinové vládě mohou dělat jen to, co jim kapitalismus dovolí. Jediným argumentem politiků je organizovat kapitalismus „laskavějším způsobem“, ale my chceme kapitalismus rozbít, ne ztrácet čas snahou o to, aby byl laskavější.

Poslanci jsou jen o málo víc než výbor pro řízení záležitostí kapitalismu. Nemůžeme volit revoluci nebo dokonce radikální vládu, protože kapitalismus využije svou ekonomickou sílu v podobě věcí, jako jsou sankce a únik kapitálu, aby potrestal každého, kdo si přeje radikálně reformovat společnost, bez ohledu na to, zda většina hlasovala pro to nebo ne. Ještě horší je, že v některých situacích se zvolená vláda může dobře domnívat, že je podkopána vnějšími vlivy, dokonce čelí invazi a válce. Realisticky však povaha státu znamená, že kapitalisté tuto taktiku musí používat jen zřídka.

Zatímco mnoho radikálů může být v pokušení souhlasit s naší analýzou omezení volební agitace a hlasování, jen velmi málo z nich automaticky souhlasí s našimi anarchistickými argumenty nevolit. Místo toho tvrdí, že bychom měli spojit přímou akci s volební agitací, a naznačí, že stát je příliš mocný na to, aby jej ponechal v rukou pravičáků. Ti, kteří to říkají, však nakonec neberou v úvahu povahu státu a korupční účinek, který má na politiku. Pokud jde o historii, čistý efekt radikálů

využívajících volby je ten, že v době, kdy budou zvoleni do úřadu, radikálové rádi udělají to, za co by kdysi odsoudili pravicí. Vzhledem k tomu, že jsme měli mnoho desetiletí všeobecného volebního práva, viděli jsme vzestup socialistů a dalších takzvaných progresivních stran, jejichž cílem bylo využít tento systém k provedení změn, je smutné říci, že jsme pravděpodobně dále od socialismu než kdy jindy. Prostým faktem je, že tyto strany strávily tolik času snahou vyhrát volby, že přestaly vůbec přemýšlet o vytváření socialistických alternativ v našich komunitách a na pracovištích.

Stát formuje lidi. Jak tvrdí Noam Chomsky, „v rámci omezení existujících státních institucí budou politiku určovat lidé představující centra koncentrované moci v soukromé ekonomice, lidé, kteří se ve svých institucionálních rolích nenechají ovlivnit morálními apely, ale následnými náklady na rozhodnutích, která učiní – ne proto, že jsou „špatní lidé“, ale protože to vyžadují institucionální role.

Byl to Bakunin, kdo v roce 1869 (tři roky předtím, než Marx povýšil svůj parlamentarismus na První internacionálu) předpověděl, že když „dělníci . . . poslat běžné dělníky. . . do zákonodárných sborů. . . Dělničtí zástupci, přesazení do buržoazního prostředí, do atmosféry čistě buržoazních idejí, ve skutečnosti přestanou být dělníky, a když se stanou státníky, stanou se buržoazními. . . Neboť muži neřeší své situace; naopak, muži jsou jimi stvořeni.“ [Základní Bakunin, s. 108] Podobně Kropotkin tvrdil, že „úměrně tomu, jak se socialisté stávají mocí v současné buržoazní společnosti a státu, musí jejich socialismus vymřít“.[Kropotkinovy revoluční brožury, s. 189]. Historie nepochybně ukázala, že anarchisté mají pravdu.

Nemůžeme to opakovat dost často, předvolební agitace vede k tomu, že strana toho využívá k tomu, aby se stala umírněnější a reformističtější – strana se totiž často stává obětí svého vlastního úspěchu. Aby strana získala hlasy, musí se jevit jako „umírněná“, „zodpovědná“ a „rozumná“, což znamená pracovat v rámci systému. To znamenalo (abych použil slova Rudolfa Rockera): „Účast v politice buržoazních států nepřiblížila dělnické hnutí ani o vlásek socialismu, ale díky této metodě byl socialismus téměř zcela rozdrčen a odsouzen k bezvýznamnosti...

Účast v parlamentní politice zasáhla hnutí Socialistické práce jako zákeřný jed.“ [Anarchosyndikalismus, s. 49]

Pokaždé, když se takzvaná nebo socialistická strana dostala k moci, jednala způsobem, který je činí téměř k nerozeznání od jejich pravicovějších oponentů. Navzdory svým slibům, že budou jednat za dělnickou třídu, jakmile se dostanou do vlády, zdá se, že se vždy více starají o to, aby byli „slušní“ a „rozumní“ a nedělali nic, co by urazilo bohaté, skutečné vládcy naší společnosti. V současnosti jsme „postoupili“ do fáze, kdy strany ani nepředstírají kampaň na základě zastupování dělnické třídy a omezují se na tvrzení, že jsou „důvěryhodnější“ nebo jsou „bezpečným párem rukou“ k ovládnutí ekonomiky. Socialismus je ostuda z minulosti.

Janet Biehl shrnuje dopady pokusu spojit radikální volební agitaci s přímou akcí na německou Stranu zelených: „Němečtí Zelení, kdysi vlajková loď hnutí Zelených po celém světě, by nyní měli být považováni za normálního smradu, jak sám jejich de facto šéf prohlašuje. Zelení, kteří jsou nyní skladištěm kariéristů, vynikají pouze rychlostí, s jakou se starý kádr kariérismu, stranické politiky a obvyklého byznysu znovu rozehrál ve své sáze o kompromisech a zradě principů. Pod povrchním závojem svých starých hodnot – nyní skutečně velmi tenkým závojem – mohou hledat pozice a dělat kompromisy, jak jim to vyhovuje... Staly se „praktickými“, „realistickými“ a „silově orientovanými“. Tato bývalá nová levice špatně stárne, nejen v Německu, ale všude jinde. Ale pak se to stalo s SPD v srpnu 1914, tak proč ne s Die Grunen v roce 1991? Tak se stalo.“ [„Strana nebo hnutí?“, Greenline, ne. 89, str. 14]

Nestačí obviňovat jednotlivce zvolené do úřadu z těchto zrad a argumentovat tím, že musíme volit lepší politiku nebo vybírat lepší vůdce. Pro anarchisty nemůže být nic horšího, protože problémem jsou použité prostředky, nikoli jednotlivci, kterých se to týká.

Proudhon psal o své osobní zkušenosti jako člena parlamentu, že „jakmile jsem vkročil na parlamentní Sinaj, přestal jsem být v kontaktu s masami; protože jsem byl pohlčen svou legislativní prací, úplně jsem ztratil přehled o aktuálním dění. . . Člověk musel žít v tom izolátoru, který se nazývá Národní shromáždění, aby si uvědomil, že lidé, kteří jsou zcela neznalí stavu země,

jsou téměř vždy těmi, kdo ji zastupují. Existovala „neznalost každodenních skutečností“ a „strach z lidí“ („nemoc všech, kteří patří k autoritě“), protože „lidé jsou pro ty, kdo jsou u moci, nepřítelem“. [Property is Theft!, str. 19] Nakonec, jak tvrdil syndikalista Emile Pouget, tento osud byl nevyhnutelný, protože žádný socialistický politik „nedokázal rozbít formu; je pouze kolečkem ve stroji útlaku a ať si to přeje nebo ne, musí se jako ministr podílet na rozdrčení proletariátu.“ [citováno Jeremy Jenningsem, Syndicalism in France, str. 36]

V konečném důsledku se zastánci politické akce mohou odvolávat pouze na dobré úmysly a charakter svých kandidátů a doufat v to nejlepší. Anarchisté však na rozdíl od marxistů/socialistů a jiných radikálů neustále analyzují vládní struktury a další vlivy, které určují, jak se změní charakter úspěšných kandidátů a politických stran. Pouze anarchisté neustále předkládají analýzu účinků elektoralismu a jeho účinků na radikály. Dějiny jsou naším důkazem, elektoralismus, jak řekl Bakunin, „pod záminkou politické taktiky nevyhnutelně vtahuje a zaplétá své přívržence do neustálých kompromisů s vládami a politickými stranami; to znamená, že je tlačí k přímé reakci.“ [Základní Bakunin str. 288]

Využití volebních uren jako taktiky škodí nejen politikům a jejich stranám, ale má negativní dopad i na zbytek populace. Podpora volební agitace je v rozporu s tím, že jsme pro hromadnou hromadnou akci. Brání argumentům pro kolektivní organizaci a jednání, protože voliči očekávají, že jejich zástupce bude jednat a bojovat za ně. Politické akce se stávají výlučně považovány za parlamentní aktivity, které pro lidi dělají jejich zástupci. Pro lidi neexistuje žádná jiná role než pasivní podpora a diváci. Takže místo sebeaktivity a sebeurčení dělnické třídy vede nedělnické vedení, které jedná ve prospěch lidí. Skutečné příčiny a řešení problémů, kterým čelíme, nejsou těmi, kdo jsou ve vrcholné části strany, chápány a ignorovány a málokdy se o nich veřejně diskutuje, tím méně poškozují jejich šanci na znovuzvolení.

Není nic izolovanějšího a individualističtějšího než hlasování. Je to akt jedné osoby v kabinetě samotné. Je to naprostý opak kolektivního boje. Jednotlivce je sám před, během a po aktu hlasování. Na rozdíl od přímé akce, která ze své podstaty vyvolává nové formy organizace za účelem řízení a koordinace boje, hlasování nevytváří žádné alternativní formy samosprávy dělnické třídy. Ani nemůže. Jednoduše zmocňuje jednotlivce (politika) jednat jménem skupiny jiných jednotlivců (voličů).

Politické strany se vzdávají přímé akce ve prospěch úspěchu ve volbách (vítězné volby se ostatně brzy stanou vrcholem a koncem jejich činnosti). Pokud budou zvoleni radikálové, změní se také celý ústřední bod boje. Spíše než přímý boj proti státu a šéfovi je to považováno za nepotřebné, protože zvolení zástupci budou jednat, nebo si lidé budou myslet, že budou jednat, a tak nebudou jednat sami. Zvolili někoho, kdo za ně bude bojovat, a tak nevidí nebo si neuvědomují, že je třeba bojovat sami se sebou. V mnoha ohledech je přímá akce pro lidi účinnějším prostředkem, jak se vyjádřit ve společnosti, než hlasování. Hlasování je loterie, váš preferovaný kandidát nemusí být zvolen a veškerý čas a energie vložená do jeho podpory je promarněna. S přímou akcí si můžete být jisti, že vaše práce nabídne nějaký druh výsledků a zkušenosti, které získáte, naučená lekce a sítě a spojení vybudované v tomto procesu vám nemohou být odebrány.

Hlasování je také možné pouze tehdy, když se blíží čas voleb, přímá akce může být uplatněna vždy, když je potřeba. Spoléhat se na voličstvo znamená, že se můžete věnovat pouze jakýmkoli tématům, která jsou aktuální v politické agendě kandidátů, zatímco přímou akcí lze použít k řešení problémů v každém aspektu vašeho života.

Jinými slovy, naše podpora přímé akce je spojena s naším odmítnutím hlasování a naše výzva nehlasovat zdůrazňuje důležitost přímé akce a má také důležitý výchovný účinek při zdůrazňování toho, že stát není neutrální, ale slouží k ochraně třídní pravidlo a tato smysluplná změna přichází pouze zdola.

Takže jen nehlasovat nestačí, musíme se organizovat a bojovat. Slovy anarchistického člena Federace Jura, který napsal v roce 1875: „Místo toho, aby prosily stát o zákon, který by zaměstnavatele nutil pracovat jen tolik hodin, odborové svazy tuto reformu přímo vnucují zaměstnavatelům; tímto způsobem, namísto právního textu, který zůstává mrtvou literou, je skutečná ekonomická změna uskutečněna přímou iniciativou pracujících... kdyby dělníci veškerou svou činnost a energii věnovali organizování svých řemesel do odbojových společností, živnostenských svazů, místních i regionálních, kdyby schůzemi, přednáškami, studijními kroužky, referáty a brožury udržovali permanentní socialistickou a revoluční agitaci; kdyby spojením praxe buržoazního a vládního zásahu, všechny s teorií realizovali přímo, bez jakéhokoli

okamžitě možné reformy, reformy výhodné ne pro pár dělníků, ale pro pracující masu – jistě by pak věc práce posloužila lépe než... právní agitace.“ [citováno Caroline Cahm, Kropotkin and the Rise of Revolutionary Anarchism, str. 226]

Vyzýváme tedy lidi, aby nevolili, abychom podpořili aktivitu, nikoli apatii. Namísto toho, abychom trávili čas naléháním na lidi, aby hlasovali pro tu či onu skupinu skupin nabízejících trochu odlišné způsoby řízení kapitalismu, nabízíme možnost rozhodnout se vládnout sami sobě, organizovat se s ostatními na vašem pracovišti, ve vaší komunitě, kdekoli. Nabízíme možnost něčeho, pro co nemůžete hlasovat, nové společnosti. Místo čekání na ostatní, aby za vás udělali nějaké změny, spolu se všemi anarchisty vyzýváme lidi, aby to udělali sami. Můžeme tak vybudovat alternativu ke státu, který nyní může snížit svou moc a v dlouhodobém horizontu ji nahradit. To je jádro našich anarchistických principů a proč říkáme nevolit.

Principiální volbou neúčastnit se voleb otevíráme možnost zpochybnit přijetí statu quo. Považujeme za důležité vstát a připomenout lidem, co je na hlasování špatné. Možná tím, že vědomě nebudeme volit a vysvětlíme ostatním, proč nehlasujeme, můžeme změnit názory lidí na vládu. Využíváme této příležitosti k tomu, abychom řekli, že existují lepší, smysluplnější způsoby, jak dosáhnout spravedlivějšího, svobodnějšího a smysluplnějšího života; že se k řešení problémů nemusíme uchýlovat ke státu.

Jako anarchisté si prostě myslíme, že naší politikou by měla být destrukce státu spíše než snaha s ním spolupracovat. Věříme, že tento postoj je nezbytný, máme-li být schopni prosazovat anarchismus a chceme-li označit předěl mezi ostatními a námi samými a postavit se pevně mimo činnost a politické hry všech ostatních stran. Domníváme se, že je to nezbytné, abychom nebyli po volbách považováni za další bandu levičáků a abychom se vyhnuli poskvrnění nevyhnutelným selháním jakékoli vlády splnit naše potřeby. Věříme v revoluci a máme revoluční ideologii a chceme získat lidi pro anarchismus. Pokud by lidé začali spojovat anarchismus s politickými stranami, pak by pro lidi bylo těžké pochopit, co to vlastně anarchismus je.

Argumentováním našeho protivolebního postoje můžeme prosadit své představy o povaze současného systému, o tom, jak jsou zvolení politici řízeni a utváření státem a jak stát jedná, aby chránil kapitalismus. Kromě toho nám umožňuje prezentovat naše představy o přímé akci a povzbuzovat ty, kdo jsou zklamáni politickými stranami a současným systémem, aby se stali anarchisty, tím, že představuje životaschopnou alternativu k podvodu stranické politiky. Neboť značné procento nejen nevoličů, ale i voličů je ze současného uspořádání rozčarováno. Mnozí, kteří nevolí, tak činí v podstatě z politických důvodů, jako je otrávení politického systému, nevidět žádné zásadní rozdíly mezi stranami nebo uznání, že kandidáti nezastupují jejich zájmy. Mnozí, kteří hlasují, tak činí jednoduše proti druhému kandidátovi a vidí je jako nejméně nejhorší možnost. Toto je příležitost, kdy lidé mluví trochu více o politice, aby zpochybnili představu, že důležitá rozhodnutí může činit jen málokdo, a promítli naše anarchistické myšlenky. (AAS)

ANARCHISTÉ ZA SNÍŽENÍ VĚKU ODCHODU DO DŮCHODU

Odmítáme argumenty politiků, ekonomů a kapitalistů za zvýšení věku odchodu pracujících do důchodu. Poslední události také ukázaly, že opozice v podobě ANO vedená kapitalistou nemůže stát na naší straně!

Asociální pravicová vláda Petra Fialy našla podporu u opozice a společnými silami se snaží prosadit pracujícími lidmi opovrhující důchodovou reformu, která počítá se zvyšováním věku odchodu do důchodu! Pracující v ČR se s hranicí 68 let stanou v Evropě pracujícími s nejpozdějším odchodem do důchodu.

Jako anarchisté a anarchistky tvrdíme, že společnost by se díky vědeckotechnickému pokroku měla ubírat směrem ke snižování času

stráveného v práci. A to jak zkrácením pracovní doby, tak snižováním věku odchodu do důchodu, a ne naopak!

Pokud vláda nemá na důchody, musí se peníze na ně vzít tam, kde jsou - na účtech nadnárodních společností, bank a kapitalistů, kteří nás jako pracující vykořisťují, aby přišli k pohádkovému bohatství, zatímco my žijeme od výplaty k výplatě.

Tyto změny lze provést v rámci kapitalismu, když si je jako pracující kolektivní silou vynutíme - je to naše právo! Avšak nesmíme se spokojit s reformami! Nestačí nám pár koláčů, protože my chceme celou pekárnou. Můžeme si prosadit pro sebe a naše děti svět blahobytu pro všechny. Takové společnosti se říká anarchie a spolu ji můžeme dosáhnout a proměnit ve skutečnost.

HUDEBNÍ FESTIVAL
MAKE MUSIC NOT WAR

150,-

NEŘVI NA MĚ
Praha - punk garage

KUNTA KINTE
Praha - speed punk

VYVRHELL
Pardubice - rap punk

STRES TANEC
České Budějovice - emo punk

KURVYZNORY
Český Těšín - thrash punk

KOITUSS
Frýdek - Místek - crust punk

15. 6. 2024
BOSS BAR PODĚBRADY
FUGNEROVA 253

OD 18:00

VLÁDA LOBUJE U BANK PRO ÚVĚRY ZBROJAŘSKÝCH FIREM

Anarchisté a anarchistky neustále upozorňují, že původcem válek je kapitalismus a systém nadvlády člověka nad člověkem. Vždy jsme poukazovali na skutečnost, že válka je úzce propojena s kapitálem a byznysem. Na válce vydělávají nejen majitelé zbrojařských společností, ale i další od bank po obchodníky s potravinami a energiemi.

Vláda se nám snaží namluvit, že válka a militarismus je strategická potřeba státu. Státu a kapitalistů určitě, avšak nikoliv zájmem společnosti. Nám pracujícím schází bydlení, lékaři a dostupné léky, důstojné mzdy a důchody, trápí nás předražené potraviny a energie. Proválečné priority vlády už vykazují rysy fanatismu!

“Ministryně Černochová koncem února uvedla, že české zbrojařské firmy mají navzdory válce na Ukrajině stále problém získat úvěr od soukromých bank. Dnes se zástupci bank řešila, jak strategické potřeby státu, mezi něž patří i zbrojní zakázky, zajišťovat.”

Vláda žádá a lobuje u bank, aby úvěrovaly zbrojařské firmy, které si stěžují na vysoké úvěry navzdory válce na Ukrajině. Co jen dokazuje, že válka je součástí byznys plánů za podpory státu. Ten tak podporuje soukromé podnikání zbrojařů i těch bank, to vše pro zbrojení a prodloužení války na Ukrajině v zájmu domácích i zahraničních militaristických kruhů.

Bylo by naivní očekávat, že současná vláda bude lobovat za rozumné úvěry pro mladé na bydlení, na projekty obcí a měst, na nové ordinace a kvalitnější zdravotní péči či školství. Vláda kapitalistů se stará o bohaté a podporu proválečných aktivit, nikdy o pracující! Mějme to na paměti.

Čím dříve padne vláda těchto válečných štváčů, tím lépe pro nás všechny. Bylo by však naivní si myslet, že opoziční politické strany prosadí naše zájmy, také ony hledí především na svůj profit a zájmy kapitálu. Skutečnou změnu můžeme přinést jen my samotní mimo parlament přímou aktivitou a hledáním nových společenských vztahů. Naší alternativou je lidová samospráva - anarchistický komunismus. (ČAS)

KDYŽ DEMOKRACIE VÁLKU VÁLCE!

POTŘEBUJE VÁLKU

Lokajství medií a novinářských pisálků nás nepřekvapí, stejně tak pokrytectví liberálů zleva i zprava politického spektra. Na jedné straně mají plná ústa boje za demokracii (rozuměj kapitalismu), ale samozřejmě jen v případě, když se jim to hodí. Když umírají tisíce civilistů v Gaze, nemají problém označit to za cenu v boji s teroristy, když titíž proletáři a jejich děti z masa a kostí umírají v Charkově, jedná se o akt šíleného diktátora a válečný zločin?! My v tom rozdíl nevidíme, pláč nad rakvemi pozůstalých je totiž úplně stejný. Stejný je i náš hněv proti těm, kteří vydávají rozkazy, bohatnou z války a podporují ji místo jejího okamžitého zastavení!

Jak řekl kdysi francouzský antimilitarista a socialista Jean Jaurés zavražděný nacionalistou za odpor proti válce těsně po vypuknutí první světové války: „Kapitalismus nese válku ve své podstatě, tak jako bouřkové mraky nesou bouři.“

Není pochyb o tom, že ruský prezident je autoritář, který se snaží udržet u moci sebe, svoji stranu a bohaté ruské kapitalisty na úkor ruských pracujících. Ruští pracující mají však úplně stejné nepřátele jako ti žijící na Ukrajině a je jedno, zda mluví ukrajinsky nebo rusky. Jsou jimi domácí kapitalisté a politici, kteří slouží jejich zájmům, pokud sami nejsou oligarchy. Demokracie i se svým státním aparátem slouží k ochraně bohatých proti chudým. Často slycháváme argument, že válka na Ukrajině je bojem mezi demokracií a diktátorstvím. Jenže jaký je v tom reálný rozdíl pro ukrajinského a ruského dělníka? Jsou námezdními otroky a pro vlast, jejíž bohatství patří několika bohatým mluvčím stejným jazykem, mají po statisících umírat v zákopech a být potravou pro děla. Demokracie je podvod!

Vraťme se však k iluzi demokratických voleb, kterými se zaklínají komentátoři, liberálové i současná česká vláda. V kritizovaném Rusku prezidentské volby proběhly a vyhrál Putin, a zřejmě volby nemusel tolik falšovat, žel podpoře u obyvatelstva se nadále těší. A co na Ukrajině? Také zde se měly na jaře konat prezidentské volby. Ukrajinské vládní a podnikatelské kruhy v čele s prezidentem Zelenským však z války těží. Za válečného stavu se žádné volby konat nemusí. Přestože Zelenský zvažoval změnu zákona a vyhlášení voleb, nestalo se, prostě jen blafoval, aby nabudil dojem „demokratičnosti“ pro západní mocnosti. Stejně tak se nebudou konat parlamentní volby na podzim a vláda si prodlouží mandát o dalších pět let. Válka je tak udrží i v moci. Prodlužování války a neusednutí k jednacímu stolu, aby se zastavilo umírání desetitisíců obyvatel Ukrajiny, se konat nebude! Válečný stav vyhovuje ukrajinské vládě k eliminaci levicové opozice, která je prostě označena za nepřítel a ruské agenty, k cenzuře, omezování svobody slova, shromažďování, sdružování a volného pohybu.

Šokovaná otázka, která zajisté napadla nejednoho maloměšťáka při pohledu na náš plagoš byla, proč je ten prvomájový Střelák sakra ve spolupráci s ruskou Autonomní akcí? Odpověď je nasnadě. Chceme ukázat, že neprivilegované nerozdělují národy, ale třídy. Můžou nám tisíckrát omílat o hlavu, že Rusové jsou ti zlí, že před nimi musíme bránit naši pokryteckou buržoazní demokracii a že brzy napochodují až ke Košicím. Jako by snad mezi západním a východním kapitalismem byl nějaký zásadní rozdíl.

Ale našim nepřítelem, stejně jako nepřítelem našich ruských soudruhů, jsou politické a ekonomické elity, kteří pořádají mejdan na náš účet. A když vidí, že mejdan se chýlí ke konci, sahají po poslední zbrani – válce. Nahánějí neprivilegované proti sobě a navíc si myslí, že se budeme vzájemně masakrovat pod vlající státní vlajkou.

Celý národ se stal vězněm ukrajinské vládnoucí třídy, aby mohla dále posílat tisíce mladých mužů a otců prolévat svoji krev pro pár set metrů zničené země! Válečný stav však náramně vyhovuje především ukrajinským kapitalistům a zdejší oligarchii k ještě intenzivnějšímu vykořisťování pracujících, kteří se nyní doslova stávají skutečnými otroky bez práv na stávkou a lepší mzdové a pracovní podmínky. Bohatí na válce vydělávají další obrovské jmění a pracující chudnou, ale co, můžou být rádi, že je nedrapli vojenští drábi a že teď neleží někde pod drnem na frontě.

Válku jako krajní řešení hroučícího se kapitalismu z historie moc dobře známe. Třeba Izrael si na válce vybudoval docela slušný byznys. Nebýt denně alespoň pár desítek mrtvých prostřednictvím jejich zbraňových systémů, ekonomický růst by šel do sraček. Ale nechodme pro příklad až na Blízký východ. Válku proti Argentině vyhlásila i Margaret Thatcher, když chtěla odvrátit pozornost od prosazení svých chilských ekonomických receptů.

Čeští politici poslední dobou vyhrožují obnovením vojenských odvodů. My ale budeme připraveni. Budeme válku bojkotovat, stejně jako ji bojkotují soudruzi na Ukrajině a pokud bychom byli přinuceni, určitě vymyslíme lepší způsob, jak využít armádní arzenál.

Prvomájový projev Anarchistické federace, 2014

(Uveřejňujeme jako upomínku bývalým anarchistům a antimilitaristům jejich vlastní slova)

Vláda Petra Fialy tiše závidí válečný stav Zelenskému, protože jí je jasné, že po příštích volbách půjde od koryta. Není náhodou, že válečný štváček Fiala již několikrát prohlásil, že „jsme ve válce“, on by si to velice přál, nehrozily by totiž volby a nemusel by se s celou tou svojí pravicovou a liberální bandou strachovat o moc a výhody. Než však jeho vláda skončí, můžeme si být jisti, že i on co nejvíce pomůže svým přátelům kapitalistům proti nám! Proto jako anarchisté a anarchistky vyzýváme k aktivnímu odporu proti vládě! A voláme po sbratření všech pracujících po celém světě i doma. (JK)

V revolučním socialistickém hnutí se tak často objevuje otázka družstevnictví. Optimistické pozice naznačují, že družstva mohou vytvořit základ pro nahrazení kapitalismu novou ekonomikou založenou na solidaritě a práci, kde mají dělníci „kontrolu“, a dokonce naznačují, že jsou životně důležitou součástí revoluční strategie. Tyto pozice mají současné i historické předchůdce a argumenty stále pokračují. Pozitivní rysy družstev však stále nejsou náhradou za revoluční strategii a budování moci dělnické třídy proti kapitalismu.

Debaty o úloze družstev v revoluční strategii lze vysledovat až do 50. let 19. století a do První internacionály, kdy Mutualisté jako Pierre Joseph Proudhon a Communard Charles Beslay obhajovali družstevní ekonomiky. Věřili, že když dělníci shromáždí své vlastní prostředky a společně je investují, družstva mohou pomalu nahradit jednotlivě vlastněné kapitalistické podniky. I když navrhovali různé plány, jak toho dosáhnout, realita byla taková, že kapitál nelze upravit tak, aby sloužil dělnické třídě. Reformní pozice Mutualistů byly zpochybněny lidmi jako Joseph Dejacque a Eugene Varlin, kteří pochopili, že kapitál musí být konfrontován a svržen militantním, ozbrojeným bojem dělnické třídy.

V Austrálii je dnes hlavním nadšencem družstevních podniků Earthworker. Earthworker vyrábí „spotřebiče a komponenty pro obnovitelnou energii“ a považuje se za „součást zajištění spravedlivého přechodu pro komunitu postižené přechodem od fosilních paliv k obnovitelným zdrojům energie...“ To platí alespoň pro původní projekt Earthworker, který převzal továrna, která byla uzavřena po ukončení uhelného energetického průmyslu v údolí LaTrobe ve státě Victoria. Earthworker se od té doby rozšířil do úklidových služeb a je otevřený expanzi do nových projektů.

Earthworker poznamenává, že „věří, že sociální a environmentální vykořisťování jsou propojeny a že problémy změny klimatu, nejistoty zaměstnání a rostoucí nerovnosti je třeba řešit současně prostřednictvím většího ekonomického vlastnictví ze strany občanů“. Je však třeba si položit otázku, jak daleko sahá „větší ekonomické vlastnictví občanů“ proti gigantické síle průmyslu fosilních paliv a mezinárodních korporací. Síla několika dělníků sdružených v malém podniku bledne proti organizované práci, jediné síle schopné počítat s kapitálem. Historicky, i když pracovníci spojí své zdroje a pokoušejí se vytvořit „alternativní“ ekonomiky, skončí to buď selháním, nebo budou nuceni přizpůsobit se tradičním obchodním praktikám, aby byli konkurenceschopní.

DRUŽSTVA NEBO TŘÍDNÍ BOJ?

Nic z toho nemá znevažovat úsilí ani lidi zapojené do podniku, jako je Earthworker. Zrození Earthworker bylo organickou reakcí na ztrátu pracovních míst a zaplnění otevřené mezery na trhu. Část radikální levice v Austrálii a její podpora družstev však stále musí být kritizována. V nejnovějším programu viktoriánských socialistů část „Pracovníci a odbory“ představuje politiku, jejímž cílem je „zavést opatření, která podpoří kontrolu pracovníků a jejich účast na rozhodování na pracovišti...“ prostřednictvím právních reforem, které zajistí pracovníkům práva na správu věcí veřejných, podíl zisků a dodatečné opatření spočívající v uvalení vyšších daní ze mzdy na nedružstevní podniky. Nabízely by rovněž daňové úlevy družstvům a podporovaly by je jako „normalizovanou formu soukromého podnikání“. Jako by dělnická třída těžila ze soukromého podnikání a větší konkurence! [1] Tržní socialismus může být výsledkem nedokonalého nebo zmařeného pokusu o revoluci, ale není to něco, za co by se mělo aktivně bojovat.

Takové myšlenky jsou v současném kontextu ekonomiky a třídního boje skutečně irelevantní. Kapitalismus již vyvinul tak obrovské výrobní síly, že budoucí revoluce by měla brát vážně úkol zrušit výrobu za směnnou hodnotu. Komodity vyráběné pro trh stále vyžadují, aby pracovník podléhal nedostatku racionálního plánování. V důsledku toho se musí „ukáznit“ tím, že akceptují snižování mezd a zvyšování intenzity práce, aby si udrželi konkurenční postavení na trhu. I když jsou tato rozhodnutí přijímána demokraticky, nedochází ke skutečnému převrácení kapitalistických vztahů.

Jak poznamenal Karl Marx v Kritice Gothažského programu, družstva, ustavená v boji o dobytí kapitalistických podniků, mají „hodnotu pouze potud, pokud jsou nezávislým výtvozem dělníků a nejsou chráněnci ani vlády, ani buržoazie“. Přečasný program politické strany, která chce integrovat dělníky do řízení státu a kapitalistické ekonomiky, tedy není revoluční. V článku z roku 1897 v novinách L'Agitazione „experimentální anarchistické kolonie“ Errico Malatesta také upozornil na rozpor, že ti, kdo žijí nebo pracují v družstevních vztazích, se musí nutně ukáznit, aby si udrželi zisk, a tak dodávat levnou pracovní sílu na trh, který podkopává zbytek proletariátu.

Otázka pozitivních či negativních aspektů družstev je tedy diskutabilní. I když by práce jednotlivců mohla být mírně přeměněna hlasováním o metodách a cílech výroby, samotná povaha družstev jako institucí pro výrobu zboží z nich činí revoluční slepou uličku. Dokonce i podniky, které se během boje zmocnili dělníci a obrátili se na kooperativní výrobu, čelí slepé uličce, pokud se širší boj napříč společnostmi nepohne kupředu. Takže i když jsou subjektivní a objektivní podmínky kapitalistické krize a socialistického vědomí propleteny, jsou vyvolány spíše probíhajícím konfliktem a třídním bojem proti stávajícím podmínkám než kooperativní výrobou.

Dva malé příklady mohou ilustrovat revoluční pozici. Během italského Biennio Rosso statisíce dělníků převzaly továrny v severní Itálii. Revoluční anarchisté z Italské anarchistické unie (UAI) a Italské syndikalistické unie (USI) poznamenali, že okupované továrny v rukou dělníků samy o sobě nejsou revoluční situací. Kapitalistický stát musí být napaden a svržen. Tvrdili, že dělníci by měli obnovit výrobu, aby všichni nasýtli, revoluce se nakonec nedělá přes noc. Italští dělníci však potřebovali zbraně a organizaci, aby boj posunuli dále. Bohužel je zklamaly jiné levicové organizace, které odmítly pokračovat ve stávkách nebo organizovat vyzbrojování dělníků, včetně většiny marxistů.

V roce 1969 zavedla uruguayská represivní vláda pracovní zákony zaměřené na rozbití militantní odborové organizace v masozpracujícím průmyslu. Hlavní družstvo El Cerro Refrigeration Establishment podporovalo reformy ve snaze také rozbit odbory. V reakci na to odbory silně ovlivněné Anarchistickou federací Uruguaye (FAU) zřídily tábor mimo družstvo, zahájily stávky v celém průmyslu a obsadily svá pracoviště. Družstva jsou často prezentována jako možný „doplňek“ boje pracujících. Zde otevřeně podkopali dělnické hnutí. Takže zatímco El Cerro Refrigeration podkopalo solidaritu zaměstnanců, FAU reagovala prostřednictvím Workers-Students Organization (ROE), aby získala finanční prostředky, vytvořila zátaras a bojovala s policií. ROE byla strategická masová organizace používaná jako skutečný doplněk třídního boje, mobilizovala sociální sektory mimo odbory, aby pomohla eskalovat třídní boj. Tato taktika byla součástí dlouhodobé strategie rozvoje třídního vědomí a budování

konfrontace se státem a přípravy na svržení kapitalismu. Historicky optimistický postoj, že by družstva mohla vybudovat alternativu ke kapitalismu nebo hrát důležitou roli v přechodu, je dnes ještě nadbytečnější. Místo toho mají revolucionáři odpovědnost za rozvoj a zavazují se ke strategiím vhodným ke svržení státu a kapitálu. Družstva mohou hrát pozitivní roli v komunitách, kde kapitál nedodává potřebné zboží, nebo mohou být založena dobytím kapitalistického pracoviště během období intenzivního třídního boje. To jsou zcela rozumné situace, ale revolucionáři by měli být s masou dělníků, kteří by pomáhali organizovat boj a tlačit třídní válku kupředu. Neměly by také usilovat o to, aby stát integroval pracovníky do administrativy. Smysluplné výboje dělníků budou výsledkem boje z dílny prostřednictvím forem přímé akce, která přímo čelí kapitálu. Socialisté, kteří se obrátí na práci v družstvech, mohou být srdcem a záměrem socialisté, ale nesledují revoluční strategii.

Occupy Wall Street zdůraznila třídní nerovnost v USA prostřednictvím svých řečí o koncentraci příjmů a bohatství v rukou „1 procenta“. To naráží na vládnoucí třídu v naší společnosti. Ale velká část řečí o třídě se v poslední době soustředila na příjmovou nerovnost. Myšlenka je, že „to 1 procento“ je na vrcholu, protože mají nejvyšší příjmy. Tím se ale nedaří dostat k jádru věci. Existence různých úrovní příjmu nevysvětluje, proč vůbec existují třídy. Co koneckonců vysvětluje, proč jsou tak obrovské rozdíly v příjmech?

Když američtí odboroví vůdci mluví o dělnickém boji jako o „obraně zaměstnání střední třídy“, mysleli byste si, že musí vést organizaci právníků a lékařů. Opět jde o příjem. V minulosti byly odbory v některých odvětvích schopny využít svůj vliv k zajištění mzdových zisků, které by některým pracovníkům umožnily „vést životní styl střední třídy“.

Tento způsob pohledu na věci je produktem let takzvaného „třídního příměří“ po 2. světové válce. Ve 40. letech získali dělníci velké ústupky od kapitalistické elity v Severní Americe a západní Evropě. Tyto ústupky se nestaly kvůli volbě liberálů a „kolektivnímu vyjednávání“ „odpovědnými odborovými předáky“. V období mezi 1. světovou válkou a 40. léty byl celý kapitalistický řád pod útokem po celém světě. V mnoha zemích byly revoluce, rozsáhlé zabavování továren dělníky, generální stávky. V celé Latinské Americe existovala velká revoluční syndikalistická dělnická hnutí. V mnoha zemích byly uvaleny represivní diktatury, aby rozdrtily radikální hnutí dělnické třídy.

CO JE TŘÍDNÍ ÚTLAK? KDO JE DĚLNICKÁ TŘÍDA?

Kapitalistická elita byla ve 40. letech nucena k ústupkům kvůli ohrožení samotné existence jejich systému. Od tohoto období až do počátku 70. let reálné mzdy v USA u mnoha pracovníků nadále rostly. Stalo se to ze dvou důvodů:

1. Zaměstnavatelé by mohli poskytovat vyšší mzdy, protože investice do technologie zvýšily výkon na hodinu pracovníka a:
2. Dělníci se zapojili do stávek, které jim umožnily získat rostoucí podíl příjmů vytvořených jejich prací.

Pomohly jim v tom institucionální změny dosažené v éře 30. a 40. let – jako je široce rozšířené kolektivní vyjednávání a právní základ minimálních mezd. Mnozí si v té době mysleli, že jde o nějakou trvalou změnu v systému.

Ve skutečnosti se tato éra relativního míru v třídní válce ukázala jako krátké období v historii kapitalismu v Severní Americe a západní Evropě. Od 70. let je vládnoucí třída na válečné cestě, aby vykořenila výdobytky 30. až 40. let, potlačila odborářství a udržela nízké mzdy. V takzvané „neoliberální“ éře se systém šéfů vrátil ke svým základním „zákonům pohybu“. Řeči o tom, že někteří dělníci jsou součástí „střední třídy“, protože mají poněkud vyšší mzdy než chudší lidé, zatemňují realitu třídního útlatku a vrážejí rétorický klín mezi lépe placené a méně placené pracovníky.

Kdo jsou třídy

Třída je skutečně o moci v systému výroby zboží a služeb. „1 procento“ je na vrcholu kvůli moci, kterou mají díky svému obrovskému vlastnictví kapitálu. Ale kapitál není jen hromada fyzických aktiv...budovy, stroje, akcie, dluhopisy. Vlastnit kapitál znamená mít určitou formu společenské moci nad ostatními – vztah třídní nadvlády. To je síla vydat se na trhy pro „výrobní faktory“ a získat vše co potřebují k řízení podniku: najímat pracovníky, odborníky, manažery,

kupovat stroje, pronajímat budovy a tak dále. Zahrnuje také zákonné právo zříditi manažerský despotismus a donutit pracovníky, aby se mu podřídili. A to zahrnuje zákonné právo vlastnit výnosy... i když naše práce vytváří zboží a služby. Pokud mají více příjmů než vydávají, mají zisk.

Bohatství „toho 1 procenta“ pochází ze dvou zdrojů: (1) vysávání zisku z naší práce a (2) spekulativní neočekávané zisky ze změn hodnoty aktiv (jako jsou nemovitosti a finanční spekulace). Ale třída kapitalistů zahrnuje všechny ty, jejichž příjem a moc jsou založeny na jejich vlastnictví kapitálu. Nejde jen o „1 procento“, ale také o podnikatele, kteří pracují s menším kapitálem... vlastní franšizu rychlého občerstvení nebo malou továrnu. Menší podniky jsou často stejně bezohledné jako ty nahore. Problémy krádeží mezd a sexuálního obtěžování a dalších represivních praktik jsou ve světě menších podniků hojně.

Manažeri a špičkoví odborníci jsou najímáni, aby prováděli plánování a řídili nás – abychom se ujistili, že na konci čtvrtletí dosáhneme zisku. Stejně jako policisté a vězeňští dozorcí fungují manažeri jako „strážní pracovníci“. V průběhu minulého století se stát a firmy rozrostly do obrovských rozměrů. To znamená, že „to 1 procento“ si vybuodovalo obrovskou třídu byrokratické kontroly, aby udrželo masu v souladu (manažeri, žalobci, soudci, vojenští zástupci, firemní právníci atd.).

Tři dominující třídy – dominantní vlastníci, menší kapitalisté a třída byrokratické kontroly – tvoří méně než čtvrtinu populace v USA. Ostatní tři čtvrtiny bychom mohli označit jako „široká dělnická třída“. Zhruba pětina této obrovské populace – takzvaní „kvalifikovaní“ pracovníci – pracují na pozicích, které obvykle vyžadují dlouhá období školení nebo pověření pro speciální dovednosti – jako jsou registrované zdravotní sestry, mechanici dieselů, učitelé a programátoři. Hlavní část dělnické třídy – téměř 60 procent populace – pracuje na pozicích, které nevyžadují tato dlouhá období školení jako podmínku zaměstnání. (Nebo by pracovali na takové práci, kdyby ji našli.)

Většinu dělnické třídy tvoří ti, kteří musí hledat práci u zaměstnavatelů, aby si vydělali na živobytí, a jejich práce nespočívá v řízení dělníků ani nás neovládá. (Třídy jsou tvořeny rodinami, takže dělnická třída zahrnuje také závislé osoby a lidi, kteří jsou v důchodu z dělnických zaměstnání.) Jedná se o velmi heterogenní skupinu lidí – ženy a muži, černobílí a další, gayové a heterosexuálové.

Existuje také malý počet lidí, kteří jsou samostatně výdělečně činní, ale nemají žádné zaměstnance. Jako třeba instalatér, který vlastní svůj nákladní vůz a náradí. Pokud vlastní svůj vlastní podnik, mohl by se stát drobným kapitalistou najímáním zaměstnanců. Ale ještě není kapitalistou, pokud pracuje na vlastní pěst. Je v jakési zemi nikoho – mimo třídní boj. To platí i pro pracovníky, kteří tvoří kolektivně řízené dělnické družstvo.

Někteří marxističtí sociologové (jako Michael Zweig v *The Working Class Majority*) zařazují odborné zaměstnance nižší úrovně, jako jsou učitelé a knihovníci, do „střední třídy“, protože mají tradičně ve své práci větší volnost. Ale v dřívější době měli kvalifikovaní dělníci ve své práci často větší diskrétnost (a někteří stále dělají), ale stále byli považováni za součást dělnické třídy. Není to mít nějakou oblast kontroly ve vlastní práci, která staví skupinu do dominantní třídy. Klíčová je kontrola nad dělnickou třídou. A dnes je rozšířený útok na učitele, kteří se pokoušejí dequalifikovat jejich práci – redukuje je na administrátory testů a implementátory předem připraveného kurikula.

Mezi kapitálem a prací existuje nevyhnutelně antagonistický vztah. Pokud pracujeme tvrději a jsme placeni méně, mají větší zisk. Pokud vydělají větší zisk, mohou si najmout více manažerů, aby nás kontrolovali, nebo navrhnout novou technologii, aby se zbavili našich pracovních míst.

Podniky dosahují zisku přesouváním nákladů na jiné. K tomu dochází, když elektrárna vypouští výfukové plyny, které poškozují naše plíce, nebo když agrobyznys používá pesticidy, které otravují zemědělské pracovníky a řeky. Nucení lidí k větší práci způsobuje stres, který poškozujeme naše zdraví. Toto je další forma přesouvání nákladů.

Existuje však také antagonistický vztah mezi dělníky a třídou byrokratické kontroly. Jsou to šéfové, kteří nás den co den ovládají. Jejich vyšší příjmy, jejich prestiž a jejich moc jsou založeny na jejich kontrole nad námi. Třída byrokratické kontroly má tendenci používat ideologii meritokracie k ospravedlnění své moci:

Mají pověření a pozice autority. Vidí to jako ospravedlnění svého práva volat střelu. Asi 80 procent manažerů v USA má čtyřleté nebo vyšší vysokoškolské vzdělání. Podle Bureau of Labor Statistics tvoří manažeři v USA asi 15 procent pracovní síly. Jejich třídní postavení je založeno na koncentraci rozhodovacích pravomocí a informací potřebných při plánování a kontrole v systému.

Ačkoli je třída byrokratické kontroly podřízena „1 procentu“ v americkém kapitalismu, tato třída má schopnost být vládnoucí třídou a rozvíjet svůj vlastní systém. To se ve skutečnosti stalo po ruské revoluci v roce 1917, kdy stranictví aparátčící, elitní plánovači, průmysloví manažeři a vojenští muži vytvořili novou byrokratickou vládnoucí třídu.

Proč jsou dělníci utlačovanou a vykořisťovanou třídou

Libertariánští syndikalisté souhlasí s heslem, že „emancipace dělnické třídy musí být dílem dělníků samotných“. Dělníci musí bojovat za své osvobození od kapitalismu, protože dělníci jako třída jsou v kapitalismu utlačovanou skupinou. Proč jsou dělníci utlačovanou třídou? Jedna myšlenka, kterou zde můžeme odložit, je myšlenka, že „klasicismus“ je to, co je třídní útlak. „Klasismus“ byl termín vytvořený v univerzitním světě. „Klasismus“ je předsudek vůči chudým nebo vůči těm, kteří jsou na tom hůř. Osvobození dělnické třídy však nepřijde ze zdvořilého zacházení ze strany šéfů, mediálních expertů a sociálních pracovníků.

Útlak a svoboda jsou protiklady. Forma svobody, která je zde relevantní, je to, čemu se někdy říká pozitivní svoboda. Pozitivní svoboda se skládá ze dvou věcí:

- Kontrola rozhodnutí, která vás ovlivňují nebo řídí vaši vlastní činnost. Tomu se také říká sebeřízení.
- Rozvíjet a udržovat své schopnosti, dovednosti a lidský potenciál. Chcete-li se ve svém životě řídit sami, musíte si udržovat své zdraví, učit se věci a rozvíjet své schopnosti.

Lidé mají od přírody schopnost se řídit sami, učit se věcem, získávat dovednosti a řídit svou vlastní činnost. Kapitalistická organizace výroby nám upírá naše prvorozené právo na sebeovládání. Pošlapává naši pozitivní svobodu.

To je důvod, proč je to systém třídního útlatku. Kapitalistická organizace ekonomiky pošlapává naši pozitivní svobodu přinejmenším těmito způsoby:

Nucený pracovat pro šéfy. Dělnická třída jsou ti, kteří nemají žádné samostatné prostředky k obživě. Pokud je přijetí pracovní nabídky vaší jedinou možností, jak se vyhnout hrozným následkům, jako je vystěhování nebo absence příjmu, pak, jak říkáme, „nemáte na výběr“. A to znamená, že jsme nuceni přijmout podmínky, které jsou spojeny s nabídkou práce a podřídit se manažerskému despotismu zaměstnavatele.

Manažerský nátlak. Protože vám vedení může vyhrožovat propuštěním nebo zkrácením pracovní doby, pokud zpochybníte jejich rozhodnutí, má nad vámi donucovací pravomoc. Zaměstnavatelé také přijali různé represivní zákony, které jim umožňují za určitých okolností zavolat policii a soudy, pokud se zaměstnanci zapojí do akcí, jako jsou stávky a bojkoty.

Odepření kontroly nad rozhodnutími, která nás ovlivňují. Manažeři nás sledují a rozhodují o tom, co máme dělat. Definují pracovní místa. Firemní a státní hierarchie rozhodují o tom, jaké technologie použít, jakým chemikáliím jsme vystaveni, jak jsou organizovány naše práce, jaké produkty vyrábíme a co se dělá s příjmy. Je nám odepřena kontrola nad tím, jak jsou naše vlastní kapacity využívány. Očekává se od nás, že jednoduše „uděláme, jak vám bylo řečeno“.

Neschopnost udržet naše schopnosti. Od stresu po chemické expozice je kapitalistické pracoviště často nebezpečné pro naše zdraví. Ale udržet si své zdraví a fyzické schopnosti je nezbytné k tomu, abyste mohli jít životem po vámi zvolené cestě.

Brání nám v rozvoji našeho potenciálu. Kapitál již více než století systematicky předělává práci způsobem, který snižuje diskrétnost, dovednosti a kontrolu nad prací. Děje se tak jednak proto, abychom měli přísnější manažerskou kontrolu, a také abychom nemuseli platit vyšší mzdy za dovednosti. Důsledkem dequalifikace a koncentrace rozhodování do manažerské hierarchie je snížení našich šancí na rozvoj vlastních znalostí a dovedností prostřednictvím práce. Ale pracovníci by potřebovali mít přístup k prostředkům k rozvoji našich dovedností a znalostí, pokud bychom měli mít schopnost samostatně se řídit v práci.

Omezování podskupin dělnické třídy. Některé skupiny v dělnické třídě jsou vystaveny specifickým formám diskriminace nebo zneužívání, jako je rasová diskriminace při přijímání do zaměstnání nebo sexuální obtěžování na pracovišti. Pokud mají určité skupiny ve společnosti horší možnosti, menší vyhlídky na zaměstnání a formy větší zranitelnosti, mohou zaměstnavatelé těžit z toho, že jim platí méně a že s nimi bude zacházet hůře. Třídní struktura využívá útlak na základě rasového nebo genderového statusu.

Protože je dělnická třída nucena podřídit se despotickeému režimu zaměstnavatele, je schopnost zaměstnavatelů vysávat výnosy a zisky z produktů a služeb, které vytváříme, vykořisťováním. „Zneužit“ znamená využít něčí zranitelnost k zajištění neoprávněného zisku. V tomto případě to znamená, že příjem třídy vlastníků je nelegitimní, protože je založen na jejich nelegitimní moci nad dělnickou třídou. Moc a příjmy třídy byrokratické kontroly jsou také založeny na vykořisťování.

Mají slabinu

Šéfové mají slabinu. Potřebují naši spolupráci. Potřebují nás, abychom tu práci udělali. Jejich zranitelnost se projevuje, když pracovníci přestanou pracovat a vstoupí do stávky. Pokud zastavíme práci, můžeme odříznout tok zisků. Když se dělníci organizují a jednájí tímto nezávislým způsobem, vytvářejí jakousi protisílu vůči moci dominujících tříd.

Kapitalistický režim není jediným možným způsobem, jak společnost zařídit, aby si navzájem produkovala zboží a služby. Pracovníci mají ve skutečnosti potenciál kontrolovat svou vlastní práci, spolupracovat mezi sebou a učit se dovednosti a znalosti potřebné k řízení ekonomiky a řízení společnosti. Nepotřebujeme dominující třídy. Společenskou produkci můžeme provozovat i bez nich.

Většina dělnické třídy nemůže být svobodná a nemůže si nakonec zajistit blahobyt, pokud nenajde způsob, jak převzít kontrolu nad systémem společenské výroby – od výroby potravin a dopravy po sociální služby. Dělníci se musí stát mistry výroby, ovládat naši vlastní práci a ovládat technologický rozvoj. Pokud pracovníci nebudou ovládat pracoviště, bude to mít jiná třída – a pak nebudeme svobodní. To je opravdu velmi základní.

To by se mohlo stát pouze aktivním celospolečenským převzetím ekonomiky pracovníky. To by znamenalo přeformulovat základní instituce společnosti. Museli bychom vyhodit přes palubu institucionální moc jak třídy

manažerů, tak třídy vlastníků, aby dělníci nebyli podřízeni žádné dominující třídě. Jak řekl Ralph Chaplin v *Solidarity Forever*: Celý svět, který je ve vlastnictví nečinných dronů, je jen náš. Položili jsme široké základy; postavil ji kámen po kameni k nebi. Je naše, ne otročit, ale ovládat a vlastnit.

Myšlenka celospolečenského dělnického převzetí společenské výroby je to, co syndikalisté nazvali „vyvlastňovací generální stávkou“. Myšlenka je, že by se to mělo vyvíjet jako mnohonárodní proces založený na revolučních hnutích dělnické třídy v různých zemích. Ačkoli byla španělská revoluce z roku 1936 poražena dříve, než se mohla vymanit z izolace, zabavení 18 000 společností a 14 milionů akrů zemědělské půdy dělníky je možná nejjasnějším historickým příkladem „vyvlastňovací generální stávky“. Byl to proces organizovaný zdola, především z iniciativy místních odborů a militantů anarchosyndikalistické CNT.

Dnešní situace

Někteří lidé se dnes rozhlížejí kolem sebe a říkají, že tato syndikalistická vize je zastaralá. „Nezbyla žádná výroba, kterou by bylo možné převzít,“ říkají. Naše společnost je údajně „postindustriální“. I když se podíváme pouze na USA a nebereme v úvahu způsob výroby v globálním měřítku, není to přesný obrázek. V roce 1980 bylo asi 20 procent veškerého vyrobeného zboží na světě vyrobeno v USA. Dnes USA stále vyrábí 19 procent celosvětové produkce. Čína teprve nedávno překonala USA – produkuje 21 procent světové produkce. Většina průmyslového zboží prodávaného v USA se vyrábí zde. Miliony výrobních zakázek byly samozřejmě odeslány do zámoří a některé druhy zboží se nyní vyrábějí hlavně mimo USA, jako jsou oděvy a spotřební elektronika. Na druhou stranu některá zpracovatelská odvětví (jako je rafinace ropy a zpracování masa) jsou vůči této hrozbě přemístění méně náchylná.

V rámci globální továrny je součástí „průmyslu“ – rozšíření globální továrny – i celý dopravní a skladový řetězec, který toto zboží stěhuje do obchodů. Přibližně čtvrtina pracovní síly v USA pracuje v „základním průmyslu“: výrobě, stavebnictví, dopravě a veřejných službách. Většina pracovních míst nebyla ztracena ve výrobě kvůli přesídlení do zámoří, ale kvůli neustálým změnám

v technologii a organizaci práce – s cílem snížit pracovní sílu. Například ocelářský průmysl v USA stále vyrábí přibližně tolik oceli jako v 70. letech (hlavně v 75 mini-hutích, které vyrábějí ocel ze šrotu), ale výroba jedné tuny nyní trvá pouze třetinu pracovních hodin z oceli. Pokud firmy mohou snížit počet hodin pracovníků na výrobu něčeho, mohou snížit své náklady, a tím zvýšit své zisky.

Pro zaměstnavatele bylo těžší najít způsoby, jak tak rychle zvýšit „produktivitu práce“ v maloobchodě, službách a stavebnictví... ačkoli se o to snaží. Taktiky jako dequalifikace, software pro plánování času, samoobsluha v bankovníctví a supermarketech a bližší sledování ukazují, že stejný proces funguje i ve službách. Pomalejší růst „produktivity práce“ ve službách znamená, že podíl pracovní síly zaměstnané v maloobchodě a službách se v průběhu mnoha let výrazně zvýšil. Nejedná se o „eliminaci“ proletářské třídy, ale o přesouvání směsi pracovních míst.

Zaměstnavatelé používají různé taktiky ke snížení pákového efektu pracovníků. Mnoho továren bylo přemístěno do malých venkovských měst. Mzdové sazby jsou ve venkovských oblastech často nižší a pracovníci nemají velké městské hnutí pracujících, které by je podpořilo v bojích. Jih se stal obrovskou zónou mimo odbory s nízkými mzdami, kterou využívají evropští, východoasijsí a američtí výrobci.

Aby zaměstnavatelé odepřeli pracovníkům organizovaná práva získaná ve 30. letech 20. století, vytvářejí schémata, kdy jsou lidé najímáni na dočasné smlouvy nebo jako „nezávislí dodavatelé“ – aby jim odepřeli status „vyjednávací jednotky“ pod Národní radou pro pracovní vztahy. To se používá v odvětvích, jako jsou taxi a přístavní nákladní doprava, ke snížení mezd a výhod.

Ačkoli Wagnerův zákon (AKA National Labour Relations Act) nominálně uznal naše zákonné právo na „souhru jednání“, Nejvyšší soud v průběhu let naše práva zúžil. Wagnerův zákon byl navíc kompromisem. Obsahoval jedovatou pilulku. Dělníci předtím budovali odborářství od základů, prostřednictvím přímého organizování. Ústupky byly často získávány pouze prostřednictvím úderů, které nabývaly charakteru lýtých bitev.

Tyto momenty budování odborů byly také procesem učení. Pracovníci rozvíjeli solidaritu tím, že oslovovali ostatní o podporu.

Lidé se dozvěděli o podstatě systému. Média, soudy, politici a policie obvykle vycházeli zaměstnavateli na pomoc při stávkách. V těchto okamžicích se odhaluje třídní povaha dominantních institucí. To je součástí procesu, který marxisté nazývají formace třídy: Dělníci rozvíjející solidaritu, znalosti o systému, organizační kapacitu a touhu po změně. Toto je proces, kdy se lidé z dělnické třídy „formují“ do účinné opoziční síly.

Třídní formace je narušena, když jsou samoorganizované aktivity pracujících nahrazeny hlasováním pro politiky nebo aktivitami kontrolovanými byrokracií odborů „servisních agentur“ a neziskových organizací. Tyto reformní praktiky mají tendenci přebírat kontrolu nad bojem od řadových členů a svěřovat je do rukou placených úředníků, profesionálních „zástupců“, stranických vůdců a lobbistů. To podkopává proces budování důvěry, kapacity a touhy po osvobození.

Režim Wagnerova zákona nahradil stávky relativně pasivními hlasy „ano“ ve volbách řízených vládou. To zapadalo do hierarchií placených shora dolů, které se v odborech zabývaly po 2. světové válce. V desetiletích po 2. světové válce lidé často začali pohlížet na „odborníky“ jako na vzdálenou byrokracii, jako na pojišťovacího agenta. Ve volbách NLRB jste obvykle požádáni, abyste volili jakousi servisní agenturu, která vás „zastupuje“. Od 80. let nebyl odborový svaz „servisní agentury“ schopen zvrátit dlouhý pokles členství v odborech a vlivu kolektivních pracovníků.

Když prozkoumáme pracovní historii, zjistíme, že odborářství v USA rostlo pouze v obdobích široce rozšířených dělnických stávek a rostoucí celotřídní solidarity. Placení hierarchie v „mezinárodních“ odborech jsou však alergičtí na rozvratnou akci, která v minulosti vybuďovala odborářství. Narušující konfrontaci považují za příliš riskantní, hrozí pokuty nebo zničení organizací, na kterých je jejich práce založena. Spíše trvají na tom, že chtějí „partnerství“ s vedením. Tato tendence podkopává unionismus. Pracovníci budou muset vybudovat nové formy sdružování a kolektivní akce mimo kontrolu placených hierarchií „mezinárodních“ odborů. I když je k obnově třídní solidarity ještě dlouhá cesta, dělníci v posledních letech postupně zjišťují způsoby, jak zvýšit svůj vliv a obnovit bojovnost. Můžeme to vidět v různých taktikách:

Využití škrticích bodů v logistickém řetězci. V posledních desetiletích se přesun dílů a hotových výrobků na velké vzdálenosti stal z „logistiky“ zranitelným bodem podnikového plánu zisku.

Využití škrticích bodů v logistickém řetězci. V posledních desetiletích se přesun dílů a hotových výrobků na velké vzdálenosti stal z „logistiky“ zranitelným bodem podnikového plánu zisku. Podle modelu „štíhlé výroby“ musí být ze systému odstraněna veškerá vůle. „Just-in-time“ dodání zboží do obchodů nebo dílů do továren je uspořádáno tak, aby se snížily náklady na skladování. Ale vytváří zranitelnost. V posledních několika letech pracovníci v malých továrnách na automobilové díly získali uznání odborů nebo jiné ústupky prostřednictvím krátkých stávek, které srazily proces montáže větších automobilů.

„Nevětšinový unionismus.“ Před 40. léty lidé budovali na pracovišti organizační skupiny, aby vytvořili odpor vůči zaměstnavateli. Když to byla ještě menšina pracovní síly, někdy se jim říkalo „organizační odbory“. V současnosti se tomu říká „nevětšinový odborový svaz“, protože není založen na pouhé snaze získat většinu ve volbách NLRB. Příkladem jsou odbory IWW Starbucks Workers Union a Carolina Automobile, Aerospace and Machine Workers (přidružená společnost UE). místních „nevětšinových“ odborů, které se v posledním desetiletí snažily budovat přímý odpor na pracovišti. CAAMWU, původně organizovaná lidmi z Black Workers for Justice, existuje v Cummins Diesel a továrně Bosch v Severní Karolíně. V automobilovém průmyslu v Severní Karolíně došlo k četným pokusům vyhrát volby NLRB na počátku 90. let. Ale tito byli vždy poraženi. CAAMWU dokázala vytrvat a budovat odpor tím, že nešla cestou voleb NLRB. Nedávno si firemní odbory shora dolů vypůjčily myšlenku „společné akce“ menšin ve společnosti, jako v kampani OUR Walmart financované UFCW a kampani financované SEIU „Boj za 15 dolarů za hodinu a odbory“ mezi rychlými potravináři. Jak ukazují příklady CAAMWU a SWU, tato taktika může být vyvinuta nezávislejším způsobem tím, že pracovníci „jednají v odborech“. Tato taktika má své meze. Dělníci musí nakonec své hnutí zabudovat do větší nové síly, která může zastavit výrobu.

„Jedná se jako odbor.“ Taxikáři a přístavní autodopravci jsou skupiny, kterým bylo podle rámce Wagnerova zákona odepřeno právní uznání jako potenciálních odborových skupin. V tomto případě mohou pracovníci stát le zakládat vlastní odbory a zapojit se

ROZŠÍŘUJ ANARCHISTICKÉ MYŠLENKY A TISKOVINY

POMOZ ROZŠÍŘOVAT ANARCHISTICKÉ MYŠLENKY VE SVÉM OKOLÍ - MEZI PŘÁTELI, SOUSEDY, SPOLUŽÁKY VE ŠKOLE A KOLEGY V PRÁCI. STAŇ SE DISTRIBUTOREM ČASOPISU ČASÁK. NAP IŠ SI O SAMOLEPKY S LOGEM ČAS A NAŠE LETÁKY. SDÍLEJ NAŠE ČLÁNKY NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH. USPOŘÁDEJ SPOLEČNĚ S NÁMI PŘEDNÁŠKU VE SVÉ OBCI.

do zastavení práce a protestů a pokusit se využít přímou kolektivní akci k zajištění koncesí a dohod. Původní význam slova „odbor“ je pracovníci „jednající v odborech“ mezi sebou navzájem.

Když pracovníci „jednají jako odbory“, vytvářejí kolektivní protisílu. New York Taxi Workers Alliance je příkladem organizace, která byla postavena na této metodě, provádí stávky a buduje početnou členskou základnu. Tato taktika se také rozšířila na některé přístavní truckery a taxikáře v několika městech. Tato taktika byla také použita v současné vlně pořádání vysokoškolskými instruktory na částečný úvazek nebo dočasné smlouvy.

Solidární síť. Model sítě solidarity byl vyvinut skupinou členů IWW v Seattlu asi před sedmi lety. Mobilizace pracujících lidí z komunity na obranu skupin organizovaných pracovníků má v USA dlouhou historii – jako například masové demonstrace nezaměstnaných při stávkách na počátku 30. let. Ale pracovníci se dnes většinou potýkají se zaměstnavateli bez jakékoli organizace na pracovišti. Myšlenkou sítě solidarity je mobilizovat pracující lidi z komunity, aby podnikli přímou akci na obranu pracovníků, kteří jsou izolovaní, jako je někdo, komu jsou ukradeny mzdy nebo nespravedlivě propuštěni. Pokud na pracovišti neexistuje žádná organizace, na kterou by se mohl člověk obrátit, síť solidarity přináší solidaritu zvenčí. Když se organizační

ROZHOVOR S ORGANIZÁTORI AKČNÍHO TÝDNE PROTI VÁLKÁM

výbor sítě v Seattlu rozhodne ujmout se případu určité osoby, požaduje, aby se připojila k organizaci a souhlasila s podporou ostatních. Organizace obvykle používá eskalující sérii akcí, aby vyvinula tlak na zaměstnavatele. Podobná taktika se používá k zálohování požadavků nájemníků, proti problémům s plísňemi a špatnou údržbou nebo ukradenými zálohami na nájem. Brighton Hospitality Network v Anglii je jakýmsi křížencem mezi menšinovou odborovou organizací a solidární sítí v restauračním průmyslu. Pokud na pracovišti není přítomen zaměstnanecký výbor nebo organizace, mohou se pracovníci, kterým jsou odcizeny mzdy nebo mají jiné hovězí u zaměstnavatele, připojit k fungující síti ve svém oboru. Tato síť nebo proto-obdobor bude tlačit na zaměstnavatele zvenčí pomocí taktiky podobné solidární síti.

Stavíme na osobním spojení se zákazníkem nebo klientem. Pracovníci ve službách mají určitou formu potenciální páky, kterou pracovníci „základního průmyslu“ často nemají. Lidé v servisních pracích mají osobní kontakt se zákazníkem nebo klientem, který je přímým příjemcem.

Začátkem tohoto roku mohla skupina 250 řidičů UPS v New Yorku využít toto připojení k zákazníkovi, aby přiměla UPS, aby je znovu najala. V Queensu byl propuštěn dělník za to, že se objevil příliš brzy. Střelba byla porušením odborové smlouvy. Skupina řidičů vyjela bojovat s jeho palbou. UPS pak ty řidiče propustila. Řidiči pak procházeli své trasy a hovořili s lidmi, kterým doručovali. Tlak těchto zákazníků donutil UPS ustoupit.

Dalším příkladem z počátku tohoto roku je stávka řidičů autobusů v Burlingtonu ve Vermontu. V takovém případě se řidiči mohli úspěšně odvolat na podporu komunity. Studenti, kteří jezdí autobusem, pochodovali v ulicích se svými řidiči. Vyskytly se také případy, kdy odborové svazy pracujících v dopravě pracovaly na budování solidarity s jezdci tím, že se postavily proti zdražování jízdného a snižování služeb.

Když pracovníci jednájí na obranu zájmů klientů nebo zákazníků, buduje to sociální solidaritu. Pokud odbory fungují jako kladiva sociální spravedlnosti a fungují na základě principu „Zranění jednoho je zraněním všech“, je pro naše nepřátele mnohem těžší odbory jednoduše odmítnout jako „skupinu zvláštního zájmu“.

Solidarita vytváří základ pro hnutí, které může jednat společně ve větším měřítku, a tedy hnutí s větším potenciálem změnit společnost.

V rozhovoru pro Transmitter vysvětlují organizátoři*ky Akčního týdne cíl tohoto internacionalistického setkání, i svůj pohled na válku na Ukrajině a na to, jak se k ní staví různá hnutí.

Ve dnech 20.-26. května 2024 plánujete protiválečný akční týden. Co se bude v těchto dnech v Praze dít?

Každý den během tohoto akčního týdne proběhne jiná akce. Budou se konat prezentace, diskuse, sbírky, protesty a různé druhy přímých akcí. Akční týden nevnímáme jako den D, ale pouze jako jeden z momentů v procesu budování revolučně defetistické komunity. Procesu, který zahrnuje výměnu textů a kritik, diskuse, organizaci konkrétních akcí, kontinuitu komunity atd. Doufáme, že se nám podaří vybudovat pevnější vztahy v táboře revolučního defetismu a pokud možno dosáhnout určité úrovně programové centralizace a přizachování decentralizace akcí.

Heslo vašeho akčního týdne zní: „Společně proti kapitalistickým válkám a kapitalistickému míru!“ Co chcete tímto sloganem říci? Proč spojíte odpor proti kapitalistickým válkám s odporem proti kapitalistickému míru?

Válka a mír nejsou protikladné, jsou součástí stejného cyklu destrukce a obnovy. To, co má buržoazie na mysli, když mluví o míru, je ve skutečnosti stav třídní války proti proletariátu nebo jinými slovy status quo kapitalistického vykořisťování. Logikou expanze trhu, která je neodmyslitelnou vlastností kapitalistického cyklu výroby a směny zboží, je každá kapitalistická frakce nucena soupeřit s ostatními. Když už není možné rozšiřovat trh nevojenskými prostředky, nastupují na jejich místo prostředky vojenské. Ve skutečnosti lze období kapitalistického „míru“ charakterizovat jako období příprav na válku – zbrojní výroba, nacionalistická propaganda, vytváření buržoazních aliancí. Když sociálnědemokratické síly volají po „míru“, vyzývají proletariát, aby byl vděčný za to, že válečné krveprolití skončilo, a aby se smířil s pokračováním buržoazní nadvlády a kapitalistického vykořisťování. To, po čem voláme

my, není mír, ale třídní boj proti našim vykořisťovatelům. Chceme přeměnit kapitalistickou válku v občanskou válku za globální komunistickou revoluci.

Chcete na konci Akčního týdne uspořádat mezinárodní protiválečnou konferenci? Co je cílem této konference?

...Internacionální konference, na které se pokusíme přejít od teoretických záležitostí ke koordinaci konkrétních protiválečných aktivit.

Zveřejnili jste seznam skupin a organizací, které zvete, poměrně hodně z nich je anarchistických. Je tato konference organizována anarchistickým prostředím a pro anarchisty?

Nesouhlasíme s rozdělením revolučního hnutí na ideologické „rodiny“ „anarchismu“ a „marxismu“. Ve skutečnosti považujeme tento historický konflikt za výraz snahy sociálnědemokratické tendence kooptovat revoluční hnutí. Pro nás existuje jediná zákopová linie mezi revolucí a kontrarevolucí, která protíná obě „rodiny“. Skupiny a organizace byly k účasti přizvány především na základě svých revolučně-defetistických postojů a praxe.

Je pravda, že jsme nepozvali*ý žádnou z „nejznámějších“ takzvaných „levě-komunistických“ velkých organizací, které existují již desítky let a často se označují za „revoluční prostředí“. Pro nás to není otázka sektarství, ale stanovení kritérií, která umožní konstruktivní diskusi a postup v úkolu propagovat revoluční defetismus a podporovat jeho rozvoj jako nedílné součásti proletářského hnutí. Trváme na tom, že potřebujeme skutečnou diskusi, a ne jen vzájemné naslouchání příspěvkům, aniž bychom byli*ý schopni*é dospět k nějakému společnému bodu.

Na základě toho, co víme a co jsme již vyzkoušeli*ý při konfrontaci s protiválečnou činností některých takzvaných „levě-komunistických“ skupin a organizací, máme dojem, že jejich cílem není vybudovat skutečné společenství boje, ale vybudovat pseudostranu, navíc masovou, po vzoru historické bolševické strany, která rámovala proletářské revoluční procesy a vyprázdnila rozvratnost našeho třídního hnutí.

Samozřejmě neočekáváme, že všechny skupiny pozvané na Akční týden budou programově na stejné úrovni. Jsme si vědomi*é, že kritika kapitalismu některých organizací není stejně rozvinutá a prohloubená. Doufáme však, že jim prostřednictvím diskusí a společné praxe umožníme dosáhnout vyšší, dialektičtější, a tedy radikálnější úrovně uchopení reality světa založeného na vykořisťování, a tím otevřeme možnost společného boje.

Hned po útoku Ruské federace na Ukrajinu v roce 2021 začalo poměrně hodně anarchistů a levičáků ze střední a východní Evropy podporovat ukrajinský odpor proti ruské okupaci. Někteří se dokonce přidali k ukrajinským ozbrojeným silám. Tito anarchisté a levičáci vysvětlovali západnímu levicovému publiku (které má jen malé znalosti o situaci v těchto zemích), že být levicový a pokrokový ve střední a východní Evropě znamená podporovat vojenskou obranu Ukrajiny. Jaký je váš postoj k těmto postojům?

Nenazýváme se “pokrokovými” ani “levicovými”, protože tato označení neznamenaají nic jiného než pokrok kapitálu a “levicovost” kapitálu. My však tento postoj zcela odmítáme a tyto takzvané “anarchisty”, kteří podporují jednu stranu v meziburžoazní válce nebo se dokonce přímo účastní její armády, považujeme za naše nepřátele a za součást státu. Zcela odmítáme i představu, že je to jaksi přirozený postoj anarchistů ve střední a východní Evropě, protože mají k válce blíže. Jako důkaz opaku můžeme uvést skupinu “Assembly” z Charkova, která leží přímo na zákopové linii a je neustále bombardována, a která s námi sdílí revolučně-defetistické postoje vůči oběma stranám války.

V Německu, Polsku, a pokud víme, tak i v České republice, existuje výrazný odpor proti vojenské podpoře Ukrajiny a přerozdělování veřejných prostředků armádě. Tato opozice je kulturně a politicky většinou pravice, její členové často sympatizují s Ruskem a Putinem. Jak by podle vás měla levice, která se staví proti “kapitalistickým válkám a kapitalistickému míru”, s těmito hnutími jednat?

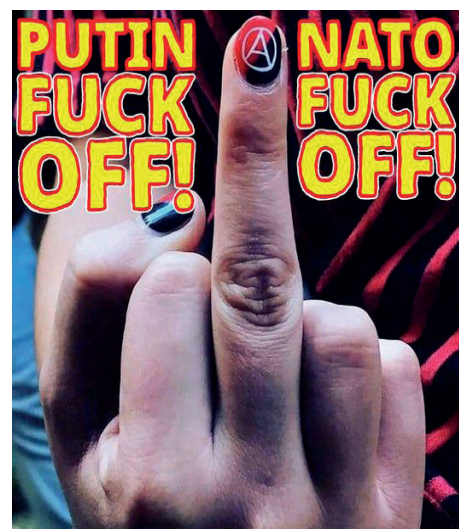
Ve východní Evropě je “populistická” pravice novou “levicí” – poté, co se klasické sociálnědemokratické / “socialistické” strany staly straníky “úsporných opatření” – nastoupily nacionalistické strany (včetně poststalinských “komunistických stran”), aby se staly účinnějším výrazem historické sociální demokracie. Tato hnutí směřují skutečný hněv proletariátu proti zhoršování životních podmínek k volební podpoře, zbytečným krotkým demonstracím, násilí malého rozsahu proti imigrantům atd. Alespoň v České republice nevíme

o žádných projevech autonomní proletářské perspektivy v těchto hnutích. Pokud nějaký takový projev uvidíme, můžeme se pokusit zasáhnout, prosadit rozpory atd. bez ohledu na to, který politický proud se je snaží kooptovat. Například hnutí Gilets Jaunes (Žluté vesty) ve Francii bylo na samém počátku také nějakým způsobem zarámováno pravici.

V některých radikálně levicových kruzích se objevuje názor, že s ohledem na riziko nové světové války je třeba vytvořit nový “Zimmerwald”, což odkazuje na setkání disidentských frakcí evropských sociálně demokratických stran v roce 1915. Má být vaše setkání jakýmsi novým “Zimmerwaldem”?

Ne. Považujeme to pouze za první krok v rozvoji společné bojové činnosti mezi zúčastněnými skupinami. Cílem není formálně a uměle vytvořit “novou internacionálu”, i když při organizování se na mezinárodní úrovni nějak přispíváme k prosazení, povzbuzení a strukturování skutečného mezinárodního proletářského revolučně-defetistického bojového společenství. Tímto způsobem je zřejmé, že postoje účastnických skupin k válce musí být jednoznačně revolučně defetistické. S válečnými štváči nediskutujeme!

Pokud jde o váš odkaz na “Zimmerwald”, rádi*y bychom uvedli*y několik věcí, které budou jistě kritizovány samozvanými “levě-komunistickými” skupinami. Rádi*y bychom zdůraznili*y, že Zimmerwaldská konference a Manifest, který z jejich debat vzešel, není v žádném případě výrazem revolučního hnutí. I když je obecně považován za samotný výraz rozchodu s Druhou internacionálou a jejího kontrarevolučního a proválečného postoje, musíme trvat na tom, že z revolučního hlediska nešlo o nic jiného než o pokus dát Druhou internacionálu znovu dohromady, zachránit ji, aby mohla pokračovat ve své sociálně demokratické, a tedy kontrarevoluční politice. Nedůsledný a pacifistický Manifest zimmerwaldské konference nevolá po revoluci; po přeměně buržoazní války ve válku třídní. Vyzývá k míru a návratu k normálu. Normality vykořisťování a bídy... Někteří komunističtí bojovníci, kteří se setkání zúčastnili, s ním však nesusouhlasili a odmítli Manifest podepsat. Snažili se formulovat jinou perspektivu než buržoazní mír: obrátit zbraně proti důstojníkům, organizovat dezerci, bojovat proti vlastní buržoazii, sbratřit se s proletáři z armád protivníka... přeměnit občanskou válku v mezinárodní revoluční válku. A to v rozporu s kontrarevolučním programem Internacionály a jejich různých členských stran.

Proto je pro nás chybou označovat Zimmerwaldskou konferenci jako takovou. Nechceme se účastnit “nového Zimmerwaldu”. Naopak se samozřejmě s velkým nadšením podílíme na skutečném pokusu o organizaci revolučně-defetistických sil proti válce a proti kapitálu!

Situace, ve které žijeme, je děsivá. Roste riziko globálního vojenského konfliktu, a přitom není vidět žádná síla, která by se postavila proti militarizaci a válce na globální úrovni. Co by za těchto podmínek mohlo být výsledkem vašich aktivit v Praze?

Jak již bylo odpovězeno výše, jedná se o první krok v praktické koordinaci militantních aktivit mezi skupinami, které se staví proti všem stranám války a proti válce i kapitalistickému míru. Nemůžeme spekulovat, jaký bude výsledek. Historie nám ukázala tolik, že proletariát nikdy nepovstal ve jménu “velkých důvodů”, ale naopak, že mnoho “bezvýznamných” důvodů či záminek může zapálit to, co existuje pod jhem generálního kapitálu, a zapálit celý svět a jeho společenské vztahy. Stačí se podívat na 1. světovou válku a na to, jak byli tehdejší revolucionáři pesimističtí před roky trvajícím jatky a vzájemným zabíjením proletářů pod krvavými prapory “svých” národů a buržoazie. A najednou, v roce 1917, prolomila závoje nevědomosti a podřízenosti, postavila se černému slunci kapitálu, naše třída povstala a začala se snažit smést a zničit to, co nás ničí...

Nikdy nezapomínejme, že revolucionáři*ky nevyvolávají revoluce z vlastní vůle, ale když se rozvíjí revoluční dynamika, je povinností revolucionářů*ek podílet se na ní, účastnit se jí, podněcovat hnutí, objasňovat cíle a úkoly, odstraňovat zmatek v řadách bojujícího proletariátu. Uudávat směr ke zrušení kapitalistické noční můry!

AKČNÍ TÝDEN PROTI VÁLKÁM

20. – 26. 5. 2024

PROTIVÁLEČNÝ KONGRES

Ve dnech 20. – 26. 5. 2024 se v Praze uskuteční Akční týden, jehož motem je: „Společně proti kapitalistickým válkám a kapitalistickému míru.“ Každý všední den v tomto týdnu proběhne jiná akce. Budou to prezentace, diskuze, benefice, protesty a různé druhy přímých akcí. Konec týdne pak bude věnován bookfairu a internacionalistické konferenci, na které se pokusíme teoretické body posunout ke koordinaci konkrétních protiválečných aktivit.

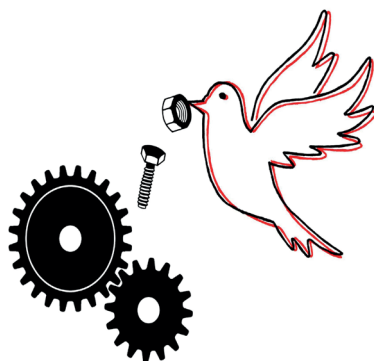
Zastřešující téma akčních dnů nebylo vybráno náhodně. Je to téma celosvětového významu. Mezistátní války, které v posledních několika letech eskalují, přibližují lidstvo k možnosti propuknutí další světové války. Již nyní jsou miliony lidí ve válkách obětovány a situace se ještě zhorší, nepřijde-li adekvátní reakce. V duchu proletářského internacionalismu a revolučního defetismu proto usilujeme o to, aby jednotlivci a skupiny z různých částí světa měli možnost se potkat, propojit a koordinovat společně úsilí.

Buržoazie a její spojenci mluví o válce, aby z nás mohli udělat potravu pro děla nebo ty, jejichž životní energie roztáčí kola válečné výroby. My mluvíme o tom, jak válku sabotovat, jak zabránit posílání proletářů na jatka, jak blokovat zásobování a transport zbraní, jak organizovat dezercce a sbíratelství mezi proletáři v uniformách na obou stranách válečné linie, vzpoury a obrácení zbraní proti organizátorům válečného masakru, tj. proti „naší vlastní“ buržoazii a jejím lokajům...

Mluvíme o tom, jak obrátit imperialistickou válku v revoluční válku za zrušení třídní společnosti kapitalu založené na strádání. Naší jedinou odpovědí na kapitalistickou válku je revoluční defetismus, to, že se organizujeme a usilujeme o svržení „naší vlastní buržoazie“, a tedy i světové buržoazie a kapitalu jako celku. Diskutujeme, sdílíme, organizujeme se.

TATO VÝZVA JE ADRESOVÁNA: Komukoliv na světě, kdo vede boj proti útokům kapitalu, proti všem válkám a proti všem buržoazním státům s cílem zničit kapital a všechny z něj vyplývající společenské vztahy i všechny formy vykořisťování. Všem, kteří jsou si vědomi toho, že neexistuje nic takového jako spravedlivá válka nebo obranná válka.

Neexistuje žádný tábor, který reprezentuje barbarství, zatímco druhý reprezentuje civilizaci, neexistuje žádný tábor, který by byl agresivnější než ten druhý, a neexistuje žádný demokratický tábor proti diktátorskému nebo fašistickému táboru. Všechny války jsou kapitalistickými válkami, kde proti sobě stojí různé buržoazní frakce. Každá válka je válkou buržoazie proti proletariátu! Těm, kdo nepodporují žádnou z frakcí buržoazie proti druhé, ale bojují proti každé z nich. Těm, kdo nehájí mezitřídní fronty ani se jich neúčastní. Jednotlivcům, a skupinám bojujícím proti politice „obraně národní ekonomiky“, a „obětování se ve prospěch válečného hospodářství“, těm, kdo nepřijímají taktiku expanze své vlastní buržoazie, i kdyby čelila hospodářskému, politickému či vojenskému útoku. Všem, kteří se nepovažují za pacifisty, ale za revolucionáře. Všem, kteří neusilují o buržoazní mír, kde by mohlo vykořisťování naší pracovní síly pokračovat v trochu jiných podmínkách. Všem, kteří chtějí proměnit meziburžoazní válku na válku revoluční, válku mezi státy v boj za zničení všech států. Všem, kteří ve své praxi uznávají, že proletariát nemá žádnou vlast, kterou by měl bránit. Naším nepřítelem nejsou proletáři nahnání do zákopů na druhé straně fronty, ale buržoazie – v praxi především buržoazie „v naší vlastní zemi“, „naše vlastní“ buržoazie, ta, která přímo organizuje naše vykořisťování. A konečně těm, kdo podle svých sil a situace bojují proti buržoazii tím, že prosazují rozvoj proletariátu jakožto revoluční třídy a přispívají k budování a rozvoji proletářského internacionalismu.

Protiválečný kongres se uskuteční od pátku 24. do neděle 26. května 2024. Na kongresu budou prezentovány kampaně, přímé akce, projekty, publikace i analýzy související s problematikou válek. Tato internacionalistická událost mimo jiné poslouží jako otevřené shromáždění, které se pokusí teoretická východiska spojit s praktickými aktivitami. Považujeme za nezbytné v procesu protiválečného odporu rozvíjet antikapitalistickou praxi, která hledí na zachování politické autonomie. Konkrétně to znamená, že se chceme organizovat mimo politické strany, mimo struktury států a proti všem státům. Zajímají nás zejména způsoby, kterými se můžeme postavit proti všem krutým podmínkám, jimž jsme během mezistátních válek i kapitalistického míru vystaveni a vystavené. Zajímají nás způsoby, jak války sabotovat, jak je zbavit zdrojů, jak podryvat schopnost států i jejich armád ve válkách pokračovat.

Kudy se vydat a co dělat? Jak se propojovat a organizovat? Hledat budeme odpovědi založené na třídní, nikoli národnostní diferenciaci; odpovědi, které zohlední naprostý protiklad mezi řadovými vojáky a důstojníky, mezi námezdně pracujícími a šéfy, mezi proletariátem a buržoazií. Budeme hledat způsoby, jak přimět vojáky s uniformou jakékoli státní armády, aby se poznali v sociálním boji svých bratrů a sester na druhé straně válečné linie, a nikoli ve vražedných rozkazech svých důstojníků. Budeme též hledat způsoby, jak se postavit proti falešným přátelům, proti všem těm, kteří se snaží třídní boj přeměnit v národnostní nebo náboženský boj za nový stát, nový kapitalistický prostor, lépe přizpůsobený jejich potřebám. Podporujeme internacionalistické společenství potvrzující boj proti buržoazii všech válečných táborů, proti armádám všech států, proti kapitalistům každé země. Současné projevy vzdoru, jakkoli jsou rozporuplné a roztržité, nepochybně obsahují zárodky sociální polarizace, která může války mezi státy proměnit v třídní konfrontaci. Míneba je konfrontace mezi obránci národa, států a kapitalismu na jedné straně a na straně druhé sociální třídou, která si začíná uvědomovat, že obrana národa, k níž je nucena, slouží pouze zájmům těch, kteří ji vykořisťují.

Přímé akce proti válkám nyní mají různé formy, více či méně cílené, více či méně organizované. Usilujeme o kvalitativní posun, kdy se jednotlivé akty odporu vymaní ze své izolace díky vzájemnému propojení a koordinaci. Společným nepřítelem v každé epoše je především kapitalismus, a tedy každý stát, který ho strukturuje, armáda, která ho brání, buržoazie, která ho ztělesňuje. Jedinou cestou z noční můry kapitalistických válek a kapitalistického míru je kolektivní probuzení: musíme vidět a sabotovat celé válečné soustrojí, svrhnout jeho zástupce a získat zpět naši moc: jako tvůrců tohoto světa. Vyzýváme skupiny a jednotlivce se zájmem o účast na protiválečném kongresu v Praze, ať se s dostatečným předstihem ozvou s návrhy programu. **Společně proti kapitalistickým válkám a kapitalistickému míru!**

KDO JSME A CO CHCEME?

Československé anarchistické sdružení (ČAS) vzniklo z potřeb vykořisťovaných a utlačovaných účinně prosazovat své sociální zájmy. Je skupinou lidí, kteří chtějí spolupracovat na odstranění státu a kapitalismu a jejich nahrazení svobodnou beztrždní anarchistickou komunistickou společností, založenou na solidaritě a vzájemné pomoci. Podporujeme všechny oprávněné a rovnostářské snahy utlačovaných lidí vzít si zpět svá práva, bojovat proti sociálnímu útlaku, proti propouštění a flexibilizaci pracujících, proti útlaku žen, proti ničení našeho životního prostředí atd. Stavíme se proti kapitalismu a státu, protože jsou založeny na třídním rozdělení společnosti. Vystupujeme i proti dalším nerovnostem a formám útlaku, postupujícím celou společností. Kapitalismus ve jménu zisku celosvětově utlačuje, vykořisťuje a zabíjí lidi a devastuje životní prostředí. Stát chrání vládu kapitálu a udržuje privilegia úzké vládnoucí třídy, nezbytná pro chod systému. Naše aktivity jsou založeny na principu přímé akce - to jest samosprávné aktivity zdola, organizované přímo lidmi, kteří ji podnikají, bez jakýchkoli politiků a byrokratů. Nejsme politickou, ale sociální organizací. Neusilujeme o dobytí politické moci na jakékoli úrovni státní správy, v odborech nebo kdekoli jinde. Usilujeme o to, aby lidé sami začali společně žádat zpět svá práva, důstojnost a možnost rozhodovat o svých životech a nenechali se přitom oklamat autoritářskými politickými proudy a přísliby reformistů. Naše organizovanost je výrazem potřeby bojovat společně proti systému kapitalismu a státu, který s námi zachází jako s „lidskými zdroji“. Úspěchu není možno dosáhnout izolovaně a spojit své síly je poznanou nutností.

ČTENÁŘSKÉ KONTO ČASÁKU

Chcete pravidelně dostávat každé nové číslo? Stačí si jej jednoduše předplatit. Pošlete na bankovní účet částku od 100,- Kč výše. Číslo bankovního účtu: 1024164477/5500. Do poznámky pro příjemce napište svoji adresu. Postupně vám budeme podle přání zasílat nová čísla „ČASÁKU“ (cena+poštovné) až do vyčerpání částky, o čemž vás budeme včas s předstihem informovat. Solidární cena jednoho čísla je 10 Kč, poštovné je 30 Kč. Pokud se v místě nachází náš člen nebo členka, bude Vám nové číslo doručeno vhozením do schránky bez započítání poštovného.

PŘEDPLAŤ SI NÁŠ ČASOPIS

KONTAKT NA REDAKCI

vydává společně ČAS Praha a ČAS Ústí n/L
 email: cas_kontakt@riseup.net
 whatsapp: 792 757 100

sledujte naše pravidelně aktualizované stránky

WWW.ANARCHISTE.ORG